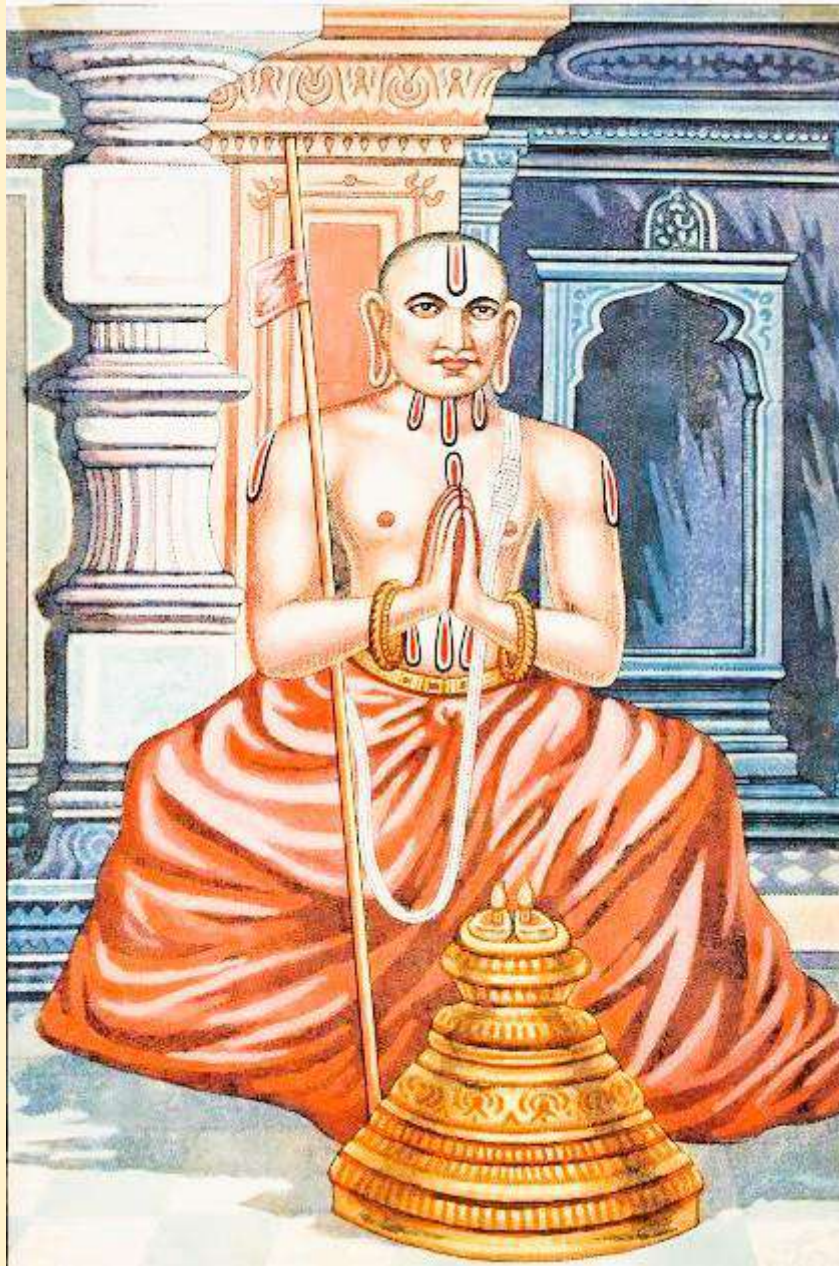
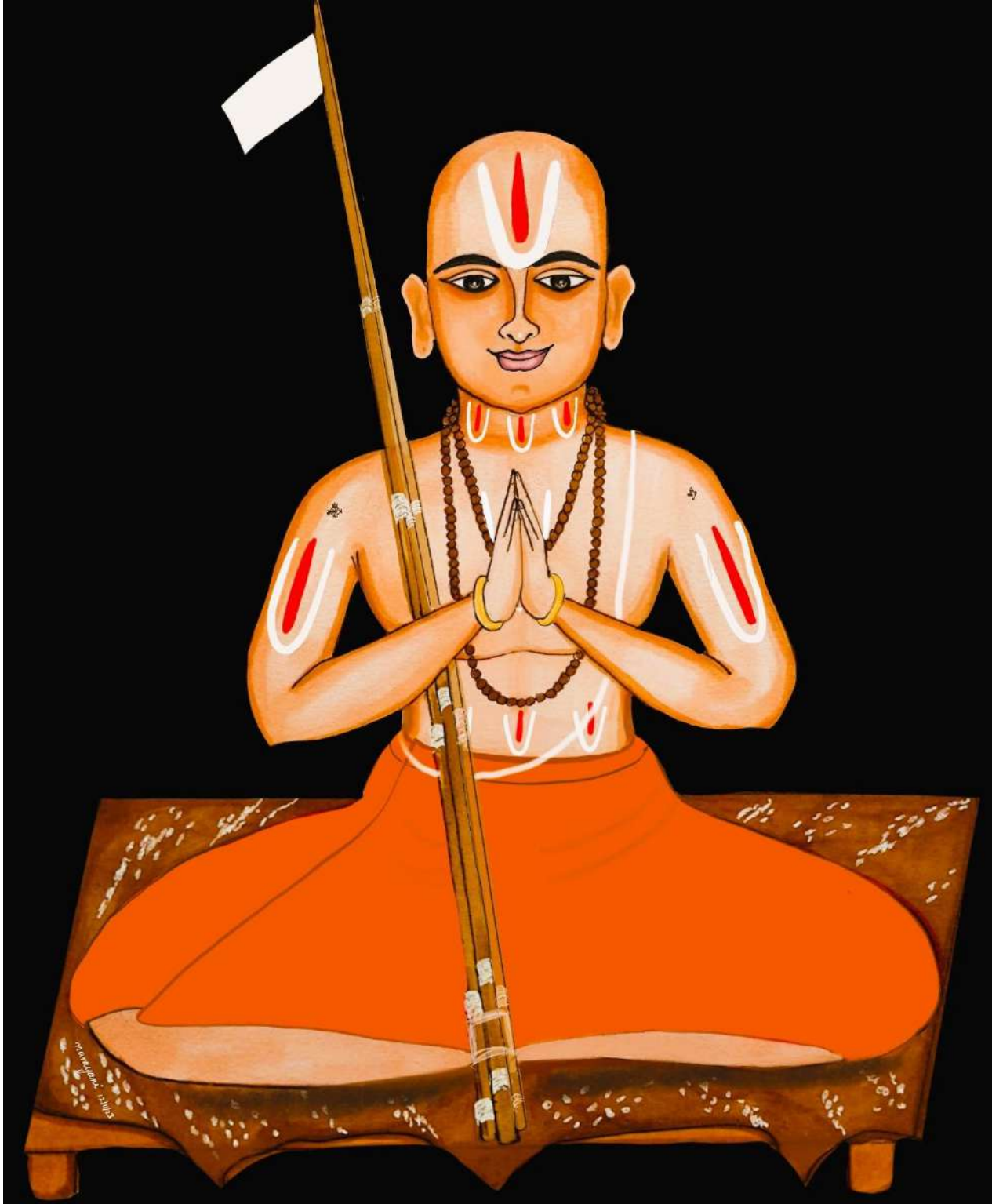

Achaarya Yruksham

Monthly E Magazine of Srirangam Srimath Andayan Asramam Covai

**Special Supplement on
Bhagavad Ramanuja
2024**

SWAMI RAMANUJA

उपवीतिनं ऊर्ध्वपुण्ड्रवन्तं त्रिजगत्पुण्यफलं त्रिदण्डहस्तम् ।
शरणागतसार्थवाहमीडे शिखया शोखरिणं पतिं यतीनाम् ॥

Artwork by Malathy Balaji

Inside this Special Issue

S. No	Topic	Page No.
1	Sri Ramanuja by Malathy Balaji	1
2	Ninda Sthuthi & Sthuthi Ninda by Anbil Ramswamy	5
3	Ramanuja	12
4	Sri Ramanuja the great Guru	13
5	Sri Ramanuja's incarnation as Desika	14
6	Vedhangalin thuyar theerthavan	19
7	Brahmasootram & vishishtadvaitam	25
8	Sri Ramanuja's long life	33
	TAMIL	
9	உடையவர்	34
10	ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் வங்கிபுரம் நவந்தம் உ.வே.ஸ்ரீ ராமதேசிகாசாரியர்	35
11	அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி- ஸ்ரீமதி ஹேமா ராஜகோபாலன், பெங்களுரு	36
12	இராமானுஜ அவதாரங்கள்	39
13	இராமானுஜ வைபவங்கள்	42
14	யதிராசா! யதிராசா!- எஸ்.சித்ரா	48
15	ராமானுஜர் விஜயம் செய்த தலங்கள்	51
16	குணக்குலம் ஓங்குமிராமனுசன்	52
17	ஸ்ரீ ராமானுஜ திவ்யாக்யா	54
18	மங்களாசாஸனம்	58

திருக்குடந்தை ஸ்ரீ ராமானுஜர்

SWAMI RAMANUJA (1017 CE – 1137 CE)

Smt. Malathi Balaji

The eminence of our jagadAchArya rAmAnuja is truly indescribable in words (pORRa aRuseelattu irAmAnusa). A proficient leader, he dedicated his entire life towards human upliftment, and brought in cultural and social cohesion through vaishNava philosophy. Let us peek into his main contributions to the society.

1. The king of ascetics, rAmAnuja was an outstanding proponent of shreevaishNava philosophy.
2. He authored nine sanskrit vEdAntic treatises namely ShreebhAshyam (elaborate commentary on the brahmasootras), geetA bhAshyam (commentary on the bhagavat geetA), vEdArtha sangraham (a prose on the Upanishads), vEdAnta sAram (a very concise commentary on the brahmasootras), vEdAnta deepam (a short commentary on the nature and relationship of brahman, chit and achit), nityam (a manual of nitya tiruvArAdhanam), sharaNAgati gadyam (a prose on prapatti), shreeranga gadyam (a prose on lord Ranganatha), and shree vaikuNTha gadyam (a prose on the supreme abode vaikuNTha).
3. This is the essence of rAmAnuja's teachings - "VishNu who has for his body all the sentient (chit) and non-sentient (achit) beings, is the immanent self (antarAtmA) of everything. He is ever associated with Goddess ShreedEvi. He is the ocean of unblemished and unlimited bliss. The Lord is possessed of a host of auspicious qualities. He is the principal cause of creation and redemption of the universe. He is the highest goal. He can be attained by bhakti or prapatti, prapatti being the easiest means. Once the soul reaches the highest abode vaikuNTham, it never comes back to samsAra.
4. SwAmi rAmAnuja rose to be a mass leader with noble intentions. He honestly wished that everyone in the world should surrender to Lord Shreeman NArAyaNa and attain mOksha.
5. He travelled to many pilgrimage centres from rAmasEtu to HimAlayas and reformed temples like Shreerangam, Melukote, Tirumala, etc with his effective leadership and governance skills.
6. RAmAnuja appointed 74 simhAsanAdhipatis as his successors and ordained them to propagate the vaishNava siddhAntam and sharaNAgati shAstra all over the world.
7. Endowed with sharp intellect and logical acumen, rAmAnuja refuted adversaries in philosophical debates with unbelievable self-confidence. When great philosophers misinterpreted the Bhagavat geetA verse 18.66 - "sarvadharmAn parityajya सर्वधर्मान्परित्यज्य" to mean "All nitya karmas should be abandoned", swAmi rAmAnuja quoted chapter 18.9 - "sanga tyaktvA phalaM chaiva sa tyAgasAttvikO mata: सङ्गं त्यक्त्वा फलं चैव स त्यागः सात्त्विको मतः" and clarified that "NityakarmA should not be abandoned at all. It should be duly performed but the attachment to the rewards of nityakarma should be relinquished. This is called "sAttvika tyAgam". True to his words, swAmi performed his nityAnuShThAnas sincerely until the last notwithstanding the tApa-trayas that afflict humans and left his mortal coils at the age of 120.
8. SwAmi dEsikan's 11th verse from yatirAja saptati is enough to prove the austere life of rAmAnuja as a yati.

उपवीतिनं ऊर्ध्वपुण्ड्रवन्तं त्रिजगत्पुण्यफलं त्रिदण्डहस्तम् ।

शरणागतसार्थवाहमीडे शिखया शेखरिणं पतिं यतीनाम् ॥ ११ ॥

upaveetinaM oordhvapuNDravantaM trijagatpuNyaphalaM tridaNDahastaM ||
sharaNAGata sArthavAha meeDE shikhaya shEkhariNam yateenAm || 11

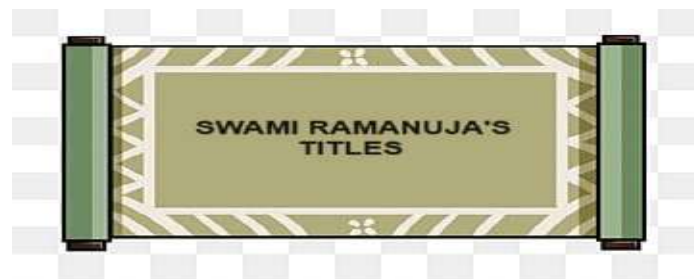
Hail the king of ascetics! He wears the sacred thread yagyOpaveetam hanging from the left shoulder, the resplendent tirumaN and shreechoornam (oordhvapuNDram) on his forehead, carries the staff tridaNDa in his hand, the tuft shikhA on his crown. With a countenance of the sum of all penances of the three worlds, rAmAnuja flourishes as the leader of the sharaNAgatas.

9. Although rAmAnuja was orthodox, he made himself affable and approachable to all people without any discrimination. And this exceptional quality is what makes Him emperumAnAr (The Lord of everyone).

THE NAME RAMANUJA

1. RAmAnuja was the incarnation of AdisEshan. Since Lakshmana was an incarnation of AdisEshan, rAmAnuja is also considered as incarnation of LakshmaNa and hence the name rAmAnuja. (rAma + anuja = rAmAnuja. “anuja” means younger brother of Lord rAma).
2. Lord krishNa was also called “rAmAnuja” meaning younger brother of balarAma. Hence rAmAnuja is also considered as the incarnation of KrishNa. Even amudanAr says in verse 33 that rAmAnuja is the incarnation of krishNa with all His five weapons.
3. NammAzhvAr was considered as Lord rAma. Hence yatirAja who was devoted to nammAzhvAr is like his younger brother (anuja), so he is named rAmAnuja.
4. In his work, ‘Ramanujarya Divya Charitai’ PiLLai LokAchArya narrates that Sri Asuri kEshava sOmayAji and kAntimati from Sriperumbudoor worshipped at Sri PartharasArathy temple in Chennai and performed putrakAmESTii yAgam on the advice of tirukachchi nambi. Lord Parthasarathy appeared in their dream and blessed them that He would Himself be born as their son in order to explain the import of the teachings of the Gita. Hence rAmAnuja is krishnA incarnate.

RAMANUJA'S NAMES

SwAmi rAmAnuja was conferred with many special titles that include:

1. iLaiyAzhvAr / iLaya perumAL/lakshmaNa - The name was given on birth by Tirumalai Nambi, rAmAnuja’s uncle.
2. rAmAnuja – Periya Nambi gave the name during rAmAnuja’s pancha-samskAram at MadhurAntakam.

3.EmperumAnAr: The name was conferred by His AchAryan tirukOShTiyoor nambi. RAmAnuja approached AchArya tirukOShTiyoor nambi for ashTAKshara mantrOpadEsam. After making rAmAnuja come to TirukOShTiyoor from shreerangam 18 times, He finally taught him the tirumantram. But Raamanuja climbed the third tyre of the temple Gopuram, called out all the devotees, and bellowed the mantra so everyone could hear. When an angered nambi taunted him saying that he will reach hell for letting the Rahasya mantra out, Raamaanuja sought his pardon and said: "If crores of people can benefit after hearing the ashtAkshara mantra, "Om namO nArAyaNa", I am prepared to go to hell". Moved by rAmAnuja's unconditional compassion for humanity, Nambi embraced him and exclaimed, "ivar emperumAnArO?". Is he my master? ThirukOTTiyoor Nambi also declared the shreevaiShNava tradition would become known as "rAmAnuja darshaNam".

3.yatirAjA - yatirAjA means king of yatis or sanyAsis – The name was given by kAnchi varadarAjA perumAL when rAmAnuja took sannyAsa.

4.uDaiyavar: This name was given by namperumAL on Raamaanuja's arrival at Srirangam. After swAmi had darshan of ranganAtha, namperumAL conferred the name "uDaiyavar" to rAmAnuja and declared that swAmi rAmAnuja will be the owner of the "ubhaya vibhootis" - He will possess leadership of both vibhootis – Nitya vibhooti and Leela Vibhooti.

5.bhAshyakAra – The name was given by Goddess Saraswati to accredit rAmAnuja's work on "shree bhAshyam", a commentary based on the Brahmasootras of Sage bOdhAyana (bOdhAyana vRutti) which his disciple koorattAzhvAn byhearted in Kashmir Saraswati Bhandar Library, Sharadha PeeTham.

6.kOvil aNNan / gOdAgraja – nam kOvil aNNan means 'my brother in the temple', gOdA-agraja means – elder brother of gOdA/ANDAL. SwAmi rAmAnuja offered 100 vessels of sweet pongal and 100 vessels of ghee to Azhagar perumAL of tirumAlirunchOlai to fulfil ANDAL'S wish that she expressed in nAchchiyAr tirumozhi 9.6 (nooru taDA veNNai). When he came back to Shreevilliputtoor to thank ANDAL, she acknowledged his kainkaryam saying "nam kOvil aNNanO!" – my brother in the temple.

7.appanukku sangaazhi ALitta PerumAL – When there was a dispute as to whether the deity in Tirumala is Shiva or VishNu, Raamaanuja came and told the pandits to place two sets of weapons "trishoola and Damaruka" and "shankh and chakra" in front of the Lord before closing the door of the sanctum sanctorum at night. Next morning VenkaTEsa PerumAL had the shankh and chakra on his shoulders signaling that He wants to give darshan as Vishnu. RAmAnuja almost performed samAshrayanam to the Lord and hence is known as 'appanukku sangaazhi ALitta perumAL".

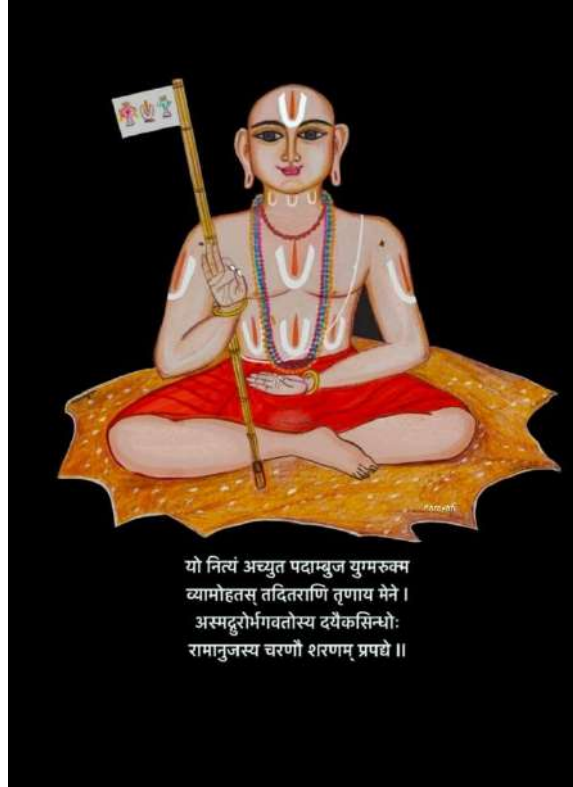
8.tiruppAvai jeeyar – Once, swAmi rAmAnuja was seeking alms singing tiruppAvai in srirangam. When he reached swAmi mahApoorNa's (periya nambi)house, he was singing 18th pAsuram 'undumadagaliRRan'. As he was uttering the words "seerAr vaLai olippa vandu tiravAy", the door opened, periyannambi's little daughter "attuzhAy" came out. Thinking that nappinnai pirATTi herself had opened the door, uDaiyavar fainted. Due to his deep engrossment in tiruppAvai, He was named tiruppAvai jeeyar.

9.lakshmaNa muni- Name given by Tirumalai ANDAN and Tiruvaranga PerumAL Arayar to signify that rAmAnuja served bhagavAn just like LakshmaNa.

10. panchAchArya seeDar - 'Disciple of Five Acharyas' - RAmAnuja had five AchAryas: tirukkacchi nambi, tirumalai nambi, tirukOShTiyoor nambi, periya Nambi and tirumalai ANDAN.

11.dEsikEndra – The king of AchAryAs. This name was given by TiruvEnkaTamuDaiyan.

- 12.shaThakOpan ponnaDi – This name was given by tirumalai ANDAN after He taught rAmAnuja the essence of tiruvAymoZhi.
- 13.Bhootapureesha – The leader of Bhootapuri alias ShriperumpUdUr, the birthplace of rAmAnuja – This title was given by Shree Adi kESava PerumAL of ShriperumpUdUr.
- 14.Am mudalvan ivan – He is the future leader – These words of blessing were given by saint yAmunAchArya (ALavandAr) when He saw a spark in young rAmAnuja while he was learning from Guru yAdavaprakAsha.

A poem on rAmAnuja's beauty by swAmi embAr.

பற்பமெனத் திகழ் பைங்கழல் உந்தன் பல்லவமே விரலும்
பாவனமாகிய பைந்துவராடை பதிந்த மருங்கழகும்
முப்புரி நூலொடு முன்கையில் ஏந்திய முக்கோல் தன்னழகும்
முன்னவர் தந்திடு மொழிகள் நிறைந்திடு முறுவல் நிலாவழகும்
கற்பகமே விழி கருணை பொழிந்திடு கமலக் கண்ணழகும்
காரி சுதன் கழல் சூடிய முடியும் கன நற்சிகை முடியும்
எப்பொழுதும் எதிராசர் வடிவழகு என் இதயத்துளதால்
இல்லை எனக்கெதிர் இல்லை எனக்கெதிர் இல்லை எனக்கெதிரே.

paRpamenat tigazh paingkazhal undan pallavamE viralum
pAvanamAgiya paintuvarADai padinda marungazhagum
muppuri nUloDu munkaiyil Endiya mukkoI tannazhagum
munnavar tantiDu mozhigaL niRaintiDu muRuval nilAvazhagum
kaRpakamE vizhi karuNai pozhintiDu kamalak kaNNazhagum
kAri sutan kazhal chUDiya muDiyum kana naRshikai muDiyum
epozhudum etirAsar vaDivazhagu en idayattuLadAI
illai enakkedir illai enakkedir illai enakkedirE.

*****

NINDA STHUTI AND STHUTHI NINDA

RANDOM REFLECTIONS ON RAMANUJA

by Anbil Ramaswamy

1. Vaishnavam today in the U.S.A.

Way back in the early 1980s during my first visit to the USA, whenever I mentioned the word “Hinduism”, the first response of the Westerner (and even our own people who had lost their moorings to our traditions having settled here for long, not to speak of kids born and brought up here without even an iota of exposure to our Sat Sampradayam) was “Oh! I know. You are talking about Buddha!?” These people did not know that Hinduism and Buddhism were poles apart. The next best bet was “Oh! I know! You are talking about Adhi Sankara”. This second category seems to have had some familiarity with “Hinduism”, thanks to aggressive marketing of vested interests, equating Hindu philosophy with just the Advaita philosophy. In the last few years, however, world populations have come to know about our great Acharyas like Bhagavad Ramanuja, Swami Desika and MaNavaaLa MaamunigaL as formidable forces to be reckoned with, recognized and revered.

A very heartening news is that people who never ever heard of these names before now come together to celebrate Achaarya Vaibhavam Conferences in different cities (and temples, in particular) especially in USA, Bahrain, Kuwait, England, Indonesia, Singapore and other places on the Tiru Nakashatram days of these Achaaryas. Participating in the study of Vedas, Saastras, StOtras and Azhwars’ Divya Prabandams etc. organized by different SrivaishNava groups have become a routine these days. This is in no small measure due to the efforts of these various SrivaishNava groups that have been straining every nerve to disabuse false impressions and familiarize them with the life histories and works of these great Savants, the lineage of Acharyas in general and the Parama Vaideeka Matham of Srivaishnavam also known as “Ramanuja Darsanam” The pioneer of this movement is “Swami Desika Darsana Satsangam” (SDDS) which held the FIRST EVER SrivaishNava Conference in U.S.A. in 1996.

2. Ramanuja’s Birth

The less known fact even among Srivaishnavas about this well known Achaarya by whose name SrivaishNava philosophy is called 'Ramanuja Darsanam' was a 'VaDama' by birth. (Authority: "Periya Thrumudi ADAivu, PazhanaDai ViLakkam and Visishtaadvaita Catechism")

During the days of Bhagavad Ramanuja, the word “vaDama” was not equated with “Smaarta” or “Iyer” as is being done today. It is, however, not clear whether “vaDamas” were deemed to be a part of “VaishNavas”

Be that as it may, this is a “win-win” situation for both VaDamas and Vaishnavas.

VaDamas can claim that it is one of their clan who came to be hailed as "Sri Vaishnava Siddhanta Nirdhaarana Saarva bouma" while Vaishnavas can claim how catholic and open-minded was VaishNavam - in acknowledging the greatness of one who was born a “Non-VaishNava” as their own undisputed master!

Is it not said that the natural evolution for VaDama is to transform into a VaishNava”? (“VaDama muthinaal Vaishnava”)

3. Nindaa Sthuthi

There is what is known as “Nindaa Sthuthi” in which an attempt to praise someone would appear to be disparaging but, a full-throated shower of panegyric.

The “Soulabhyam” of Bhagavaan is the fountainhead of a rare kind of literary tradition called “Ninda- Sthuthi”. The term can be understood as ‘praise appearing as censure’, in which the form, character and actions of divine are made the butt of ridicule. When the devotee is sad, the songs would appear as accusing Bhagavaan.

In Tamil literature, “Ninda Sthuthi” is known as “SIEdai aNi”

When the devotee is overwhelmed by love and affection, the same will come out with a gusto of reproach or slander though the inherent intention is to praise. We can see this in our households where we call our babies like soft winning talk (e.g.) Dear

For Nindaa Sthuthi, we have the classic example in Slokam 13 of Swami Desika’s “Godha Sthuthi” in which the peers of Andal are shown as making fun of her choosing for her husband (Svayamvarapathi),

- Lord Ranganatha whose bed was a serpent (naagEsaya),
- rode on a bird (pakshiratha:)
- one who was so old as not to know his own date of birth! (Purusha: puraaNa :)

They were in fact, applauding her choosing as spouse the Paramapurusha reclining on AdisEsha, riding on the divine bird-vehicle of GaruDa and who is the Primordial Paramaatma.

Similarly, the songs “yEn paLLIkkoNDeer ayyaa?” (in mOhana Raagam) and “NaDamaaDi thirinda umadu iDadu kaal udavaamal muDamaagi pOnadu” (in KambOdi Raagam) seem to deprecate the respective deities but, in fact, convey the opposite.

In a Telugu song, a fake sympathy is shown for Lord saying” “Poor Lord!

- ✓ He had no mattress to lie on. He had to sleep on a snake!
- ✓ He had no land. He had to beg from an Asura a land just enough measured by his three steps!
- ✓ He did not have even have a home to own. He rests on an ocean!
- ✓ He had no clothing to wear. He had to steal the garments of the Gopis!
- ✓ He had nothing to eat. He had to steal some butter from the hoses of Gopis!

Even Rama was not spared:

- ❖ You helped the Elephant king, Gajendra
- ❖ You helped the Monkey king, Sugriva
- ❖ You helped the Asura king’s bother, VibheeshaNa
- ❖ So, only if I am a king, will you come to my help
- ❖ As I am not a king but an ordinary person, you will not condescend to help me!

In Marimuthaaap PiLLai’ song “yethaik koNDu Ichchai kONDaai, aDi Magale” referring to Lord Siva as –

- ”Suddhap Paithiyakkaaran Gangaadhran,
- thOgaiyE munnavan
- pEyuDan aaDiya
- ThondikkO,

- pazham KandaikkO –
- Erum nandikkO
- seyyum VindaikkO?

Gopalakrishna Bhaartiyar's song is popular:

“NaDamaaDi tirinda umadu IDadu kaal udavaamal muDam aanadu yEn enru solluveer Aiyaa.

- ✚ Tiruneerai SumandeerO neruppaana mEni tanil,
- ✚ seedathinaal migunda Vaada guNamO?
- ✚ orumaiyuDan MaarkkaNDarkku Udaviyaa marali Vizha, udaitha suLukku Eri uNda guNamO?
- ✚ Paravai tannin teru Vaasar paDi iDarirrO?
- ✚ Entan paapamO?
- ✚ en SivanE!

Numerous such references can be quoted to illustrate “Nindaa Sthuthi” which appear to denigrate but are meant to praise the Lords.

4. STHUTHI NINDA

Now, let us look at the opposite trend of “Sthuthi Ninda”. In Tamil literature, “Sthuthi Ninda” is known as “Vancha Pugazhchi aNi”.

Some groups in USA probably drawing inspiration from their counterparts in India have been disseminating misleading information about Bhagavad Ramanuja either deliberately or unintentionally in an obvious attempt to “glorify” him. May be, we can call the attempts of these enthusiasts as “Sthuthi-nindaa” because while professing to praise him with the best of intentions, they are besmirching the glory of Ramanuja.

5. Ramanuja's schooling

We know the story of how Ramanuja being a “VaDama” was initially placed under the Advaitic Sannyasi called Yadava Prakasa and how they had differences of opinion on interpretations of some Vedantic statements and how the master plotted to kill him by drowning him in Ganga while on a pilgrimage tour and how thanks to his cousin, Govinda, he escaped death and how Lord Varadaraja and PerundEvi Thaayaar led him to safety to Kanchipuram.

This episode may be historically correct, but these enthusiasts doggedly repeat it ‘ad nauseum’ forgetting that the same Yadava Prakasa, on return to Kaanchi subsequently, became Ramanuja's disciple assuming the name of “Govinda Yogi”.

When Bhagavad Ramanuja himself had forgotten the faults of Yadhava Prakaasa and forgiven him by accepting him as his Sishya, any criticism of the indiscretions of Govinda Yogi in his “Poorva Asramam” would seem to be a disapproval of Ramanuja's forgiving him and will be totally unwarranted.

Even if it is claimed to vouch for the “glory” of Ramanuja's magnanimity, a repetition in season and out of season of the earlier episode does not seem to redound to his credit.

6. TirukkOsTtiyur Episode

The seat of Achaarya at Srirangam was lying vacant without a successor to take over. He was prevailed upon to assume charge. But, before doing so, he wanted to equip himself with the

secrets of the three great Mantras. For this purpose, he approached one "Tiruk KOshTiyur Nambi" who made him come several times before actually instructing him. He cautioned Ramanuja that he should not give out the secrets to all and sundry and if he did so, he would go to hell.

The story goes that immediately on receiving the instructions, Ramanuja climbed up to the top of tympanum of the temple and proclaimed to the large gathering assembled there to follow his example. One of the tale bearers rushed to Nambi to complain that Ramanuja was giving out the Mantras. Nambi was enraged and demanded an explanation. Ramanuja replied that he did not give out the secrets and even if he had transgressed the specific warning of the Guru, only he himself would go to hell but the multitude of humanity that listened to his clarion "wake – up" call would be saved spiritually. The Guru was overwhelmed by this reply. Embracing Ramanuja appreciating his broad-mindedness, he called him "EmperumanarE"- "Oh! My lord" and declared that Srivaishnavam would thenceforward be known as "Ramanuja Darsanam"- "the light of Ramanuja"

The popular belief that he gave out the Mantras to a motley crowd comprising of all castes & even outcastes is not correct. What he actually gave out was that he had found out the way to attain mOksha through the three great Mantras that he secured from Nambi and invited those who sincerely wished to follow him to go get initiated by Nambi.

Also, he did not advise "all and sundry" as assumed by some. By the time of this episode, he had already gathered a considerable number of disciples who accompanied him at the Southern entrance to the temple and he was thus addressing his own disciples. This is another less known fact about the well known Achaarya.

The enthusiasts, no doubt, wish to "glorify" Ramanuja as being broadminded as to publicly reveal the mantras openly to all and sundry but they forget that in the process they damage both his knowledge and his actions.

Did not Hitler's misinformation Minister, Goebbels postulate that a lie constantly repeated will be believed to be true?

And the funny thing is that this lie is being repeated parrot-like even by genuine Ramanuja Bhaktas!

In fact, in Andhra, they used to say "raamaanujulu gOpuram ekki Tirumantram Cheppinaaru"

Kaanchi Mahavidwaan P.B. ANNangarachariar observes in his book "Amuda Mozhi Aayiram" that seeing how Ramanuja himself had to take considerable pains to visit Nambi 18 times for initiation, his Sishyas requested him to help them with the treasure. And he agreed to advise the "purport" - not the mantram itself, that too to a select audience of his own Sishyas in the limited enclosure.

"MaamunigaL in ChhorNikai 204 of his Achaarya Hridayam observed "thaaikkum maganukkum tambikkum ivarkkum ivar adi paNindavarkkumE ivai uLLadu" and "palakaal naDandu tuvaNDu kETTA parama arthathai olakkamaaga vaithu upadEsithum".

The word "olakkamaaga" does not mean that he "scattered" the Mantram to all and sundry as if it were like disbursing currency notes. He was not engaged in any kind of "body shopping spree" for mass recruitment for VaishNavam nor had he any need to do so!

His mission was totally different. He was engaged in demolishing the flaws and faults in the arguments of “Poorva Pakshins” and establishing “Siddhaantam” on “terra firma” as evidenced in “VEDaanta Saaram”, “VEDaanta Deepam” and his magnum opus, “Sree Bhaashyam”.

H.H. Srirangam Srimad Andavan, Sri Rangaramanuja Mahaa Desikan observes that in the context of referring to Dvayam in Gadhya Trayam, Ramanuja wrote “atra dvayam” without giving out the sacred Mantram itself.

It is, therefore, not appropriate to hold that he indiscriminately “scattered” (Vaari irraithal) of the sacred Rahasya Mantram of AshTaaksharam. (Vide Page 68 of December 2003 issue of Sri Ranganatha Paaduka).

“Nothing happened on top of the Gopuram” says the erudite Editor, who adds “When Ramanuja concealed even Dvayam that can be advised to all (as it does not contain PraNavam), it is not correct to conclude that he revealed AshTaaksharam” which is “Rahasyam” (Secret) and NOT a “Sadasyam” (That which can be announced in public)

Also, in VaikunTa Gadhyam where reference had to be made of “Moola Mantram”, Ramanuja did not spell it out but only said

“Sreemata: moola mantrENa...Aatmaanam bhagavatE nivEdayEt”

“Even if he addressed the audience from the top of the GOpuram, it cannot be a large crowd of thousands of people. This is because in those days when “Temple Entry” was not even thought of, the cramped space in the temple premises would not permit any more than say, a hundred of his Sishyas as the ground floor was hidden by a tall rampart wall and there was no facility available for microphone or megaphone or any kind of “Public address system”

Was Ramanuja ignorant of the direction in SEsha Samhitai (14-50) that while one should bring to light the glory of the Guru, one should not give out the secret mantras under any circumstances?

Gurum prakaasayEt dheemaan mantram yatnEna gOpayEt/
Aprakaasa-prakaasaabhyaam ksheeyatE sampad-aayushee//

Are the enthusiasts “deifying” Ramanuja or “demonizing” him?

7. Did Emperumaanaar disobey Emperumaan?

Some hold that the Lord desired Ramanuja to live on earth for 200 years to serve SrivaishNavam but he returned to Paramapadam on attaining the age of barely 120 years and the Lord “sent him back” as MaNavaaLa Maamunigal to complete his term.

This is another oft-repeated theory like the TirukkOshTiyur episode and made popular by the same technique.

This, however, does not seem to be logical –

1. It is hard to imagine Yathirajar violating his tenure stipulated by the Lord and committing “agjnaa adhilanganam”!

Such an interpretation would be blasphemous both to Bhagavad Ramanuja and Bhagavaan himself!

It does not add any credit or glory to either Emperumaan or Emperumaanaar!

2. If he were reborn, how would he sing in praise on himself as in “Yathiraja VIm sati” and “Aarthi Prabandam”?

Except the Lord who sang on his own praise, no one else could venture in such “Svaatma Prasamsaa” (Self- Glorification).

Did not Nammaazhwar say “thun sollaal than thannaik keerthitha maayan”?
(Tiruvouimozhi 7.9.2)

3. Swami Desika attained Paramapadam in 1369 (Sowmya, Kaarthigai, Krittigai). MaamunigaL’s Avataaram was in 1370 (SaadaaraNa, Aippasi, Moolam) just within a period of “Garbha vaasam”. Perhaps, it might be more appropriate to conclude that he was the “Apara Avataaram” (Reincarnation) of Swami Desika than that of Bhaashyakaarar.

4. We see the sentiments expressed earlier by Swami Desika being echoed faithfully in almost all the works of MaamunigaL. Perhaps, Swami Desika desired to further clarify with “footnotes” for his otherwise monumental works, by reincarnating as MaamunigaL.

5. Did Ramanuja climb the Tirumalai hills kneeling all the way up?

A story that is currently doing the rounds is that Ramanuja climbed Tirumalai hills not once but on three different occasions kneeling all the way up to worship TiruvEnkaTamuDaiyaan. The reason dished out is that he considered the hills so holy that it would have been an “apachaaram” to put his feet “down” to walk “up”!

There is no mention of such a practice in any Grantham of Swami Desika or in the “Guru Paramaraa Saaram” of Thriteeya Parakaala Swami.

If the Azhwaars or UDaiyavar or Swami Desika had believed in this, certainly they would have referred to this.

This appears to be one more “aithihya” - a yarn spun by some to show Ramanuja as “holier than” his very Achaarya Periya Tirumalai Nambi who was a “Permanent Resident” in Tirumalai itself. (Green card holder in the parlance of U.S.A!

Would Ramanuja ever dare to show his master in such a poor light compared to himself and commit “Achaarya apachaaram” - an “asahya apachaaram” in his own words?

(Authority: Veeravalli GanapaaDi Desikachariar Swami on pp 53-54 of October 2003 Issue of “Sri Ranganatha Paduka”).

May be, the protagonists would be happy if told that Ramanuja might have used a helicopter to reach the top of the hills!

Even so, on reaching the top, he would have had to set his foot to walk up to the Sanctum Sanctorum!

6. Ramanuja’s body preserved for nearly a thousand years.

It is held by some that the physical body of Bhagavad Ramanuja, the greatest SrivaishNava Achaarya (1107 – 1137 AD) is preserved to this today for nearly 1000 years in a sitting posture in all its pristine state unostentatiously, without any fanfare or publicity and without using any of the chemical preservatives employed by the Egyptian and Goan models except for an occasional coating of edible camphor (Pachai Karpooram) in the Sannidhi (Sanctum Sanctorum) dedicated to him on the southeast corner on the fifth round within the Srirangam temple as ordered by Lord Ranganatha himself.

- If this were true, it would indeed be a great event far exceeding the preservation of the mummies of Egypt and the body of St. Xavier in Goa in India that thrill enthusiasts into hysterical brouhaha about them.

- If this were true, it is intriguing how even some Srivaishnavas are not aware of such a breathtaking event for so long that here in Srirangam, their holiest place hailed as “Bhuloka Vaikuntham” (Heaven on Earth) such a thing has happened.

This, however, cannot be dismissed as mere hearsay because I have actually seen with my own eyes not once but on two occasions when the priest in the Sanctum took off the plates shielding the scalp, the forearm and the fingers of the great Achaarya and showed them.

I was told that as the public is not allowed as a matter of routine to witness this, the priest would show only to a select few and on special request and special permission of Devasthanam authorities. The Chief priest of the Sannidhi of Periya Perumal (Bhattacharya) also vouched for this fact.

Some do not seem to give credence to this because usually the mortal remains of “Yathis” were buried away from and not kept within the holy precincts of a consecrated temple.

Even building “Brindavanams” over the burial places seem to be a later development.

Others accept it as a fact, probably with a view to “glorify” Ramanuja in a special way as being the only one to have had that privilege!

Even so, the “Kainkaryaparas” including “Srimaan Taangigals” are said to wash their feet before entering Ranganatha Sannidhi on occasions, should they first visit Ramanuja’s Sannidhi, obviously acknowledging the pollution involved in visiting a morgue!

Is this the way to “glorify” the “Achaarya Saarvaboumar”?

As this seems to be unique, knowledgeable scholars may throw light on whether -

1. Interning the physical remains of a “Sannyaasi” in the precincts of a consecrated temple and
2. The construction of “Brindavanams” for Yathis (which latter seems to be a practice in other traditions) have any sanction in the Saastras.

Let us disabuse ourselves of any misunderstandings and unite to celebrate our Darsana Sthaapakar in a fitting manner.

Emperumaanaar Thiruvadigale SaraNam;;; Srimate Raamaanujaaya namah:

Role of Ramanuja in Creating Tirupati

In 1130, Sri Ramanuja is believed to have built a at the foot of the Tirumala hill with the help of a Yadava king and installed Sri Govindarajaswamy there. He also created a town around the temple called Govindaraja pattana (also referred to as Govindapattinam), later known as Ramanujapuram and known as Tirupati from the 13th century.

Though there were many changes brought in the Tirumala temple activities due to changes in time, the principal tenets, sevas, rituals, regulations for smooth run of temple affairs brought by Srimad Ramanujacharya are still continuing even today in Tirumala temple without any deviation.

Ramanuja

Bhagavad **Ramanuja** (1017–1137) was a Vedic spiritual leader, philosopher, and mystic who is recognized as one of the most influential thinkers in Hinduism. (The word “Bhagavad” is an honorific.)

Ramanuja led a broad religious movement in southern India in the 11th century, substantially changing the course of Hindu religious practice. He taught that the fulfilled life is one of loving worship, service, meditation, and surrender, leading to **direct experience** of the Supreme Self. The supreme end of existence is godly service that overflows from this experience.

The Supreme Self is the highest Truth, the worshipful source and substratum of all that exists, a unifying Reality which is unfathomably profound and great. It is the absolutely pure seat of all knowledge and bliss, opposed to any limitation or evil of any kind and the abode of all auspiciousness. The natural qualities of the Supreme Self inspire loving devotion in the spiritual aspirant, to which He responds out of His own inherent love and grace.

The means to attain the Supreme is intense, devoted love, beginning and ending in absolute self-surrender. The practice of this discipline involves daily worship, prayer, and meditation on God’s form and qualities. This spiritual discipline is known as **bhakti**, and it forms the essence of Ramanuja’s philosophy.

Works

- [Vedarthasangraha](#) - Summary of the Meaning of the Vedas
- [Sribhashya](#) - The Glorious Commentary [on the Brahma-Sutras]
- [Vedanta Sara](#) - Essence of Vedanta
- Vedanta Dipa - Light on Vedanta
- [Gitabhashya](#) - Commentary on the Bhagavad Gita
- Gadya Trayam - Prose poems of Surrender
  - Saranagati Gadya - The Large Poem of Surrender
  - Sriranga Gadya - The Smaller Poem of Surrender to Lord Ranganatha
  - Vaikuntha Gadya - The Poem of Contemplation on Vaikuntha
- Nitya - A Manual of Daily Worship

Sri Ramanuja, the great guru

Lord Narayana has manifested Himself as Vedavyasa. He has edited and classified the Vedas and also authored Brahmasutra — the explanation for Vedas and Upanishads that tells about Brahman — the supreme being. Sutras are small in letters or words but big in meanings hidden in them. Many Acharyas have written commentary on Brahmasutra narrating in detail and such commentaries are called Bhashyas. The commentary of Sri Ramanuja is called "Sribashyam". There are 545 sutras in Sribashyam.

Sri Ramanuja was a great philosopher, guru and a social reformer. His ideologies were influential to the Bakthi movement. Ramanuja's chief contribution to the philosophy of Visishtadvaita was that discursive thought is necessary in humanity's search for the ultimate verities. In this dark age of Kaliyuga, Sri Ramanuja was born like a glowing sun to dispel our ignorance. Treading by foot and travelling up to Kashmir, the Acharya fetched the palm leaf manuscript written by Sri Bodhayanar that contained references for the commentaries of Sribashya. Sri Koorathazhwan had helped Sri Ramanuja in his work of Sribashya.

To remove the silt from a well, usually emblic myrobalan tree wood (*nellikattai*) is put into the well which will remove the dirt. We have to keep Ramanuja in our heart to cleanse the filth laden in it, said Velukudi Krishnan Swamy in a discourse.

The supreme being called Seshi can be worshipped in Sri Rangam temple vimanam, in "OM" — the pranava and in Sribashyam. Sri Ramanuja says in Sribashyam that rendering service at His divine feet and to reach Him at Sri Vaikunta should be our goal. The Acharya had written nine scriptures and they are called Navarathnas.

It is said that Adishesha was sent by Lord Narayana as Ramanuja for the sake of the upliftment of the common folks.

...The Hindu

श्रीः

श्रीमते रामानुजाय नमः

SrI Ramanuja's incarnation as Deśika

(SrI u. vE. Kottimangalam Varadacharya MahAdesikan, Mysore).

[Preface: Before AcArya Ramanuja's incarnation, Bhauddha (buddha) matam was in ascendance in BhArata desam. In between, Jaina matam was also prevalent. As a result, our vaidika matam was in decline. At this time, Sri Sankara repeated what the Buddhists said and gave the very same meaning advanced by the Buddhists for the Veda mantrams. By taking such a position, Sri Sankara thought that he can protect the Vedams first. He tried this approach and had even some victory. The true meanings of the Veda mantrams could not however be gained. Bhaudda matam covered itself with the blanket of Vedam. At this time, Ramanuja incarnated and blessed the world with the true meanings of Veda mantrams.

After Ramanuja's period, Bauddham and advaitam joined hands to crush the vaidika matam. Sriharshan noisily started this movement. At this time, the danger arose that ŚaraNagati, samAśrayaNam, AcAram and anushThAnam became the targets for the arrows from this group. Now, Ramanuja incarnated once again and protected the vaidika matam. That new avatAram of Ramanuja was that of SvAmi VedAnta Deśikan. This essay explains this Deśika avatAram.]

SrI Nathamuni and Yamunamuni

History says that the grandson of Nathamuni, Yamunamuni lived before Ramanuja's time. Yamunamuni (aka Alavandar) himself wanted to write the commentary on the Brahma sUtrams. He recognized however that BhagavAn willed that such a BhAshyam would be written by Ramanuja after his (Alavandar's) time. Therefore, he left the important task of undertaking this mahA kaimkaryam to Ramanuja. SvAmi Deśikan refers to this "nAthopaj~nam yAmuneya prabandhaiH ... yatIndraiH". It is to be noted that the three Munis, Nathamuni, Yamunamuni and Ramanujamuni gave our siddhAntam the glory it has and spread it further. The principal reason for this siddhAntam to be renowned is Bhagavad sankalpam. Recognizing this truism, TirukkottiyUr Nambhi named this vaidika matam as "Ramanuja darśanam" according to Guru Parampara granthams. The sankalpam of Lord Hayagreevan was the foremost reason to empower Ramanuja to write the BhAshyam for Brahma sUtrams and blessing him with His arcA mUrti through Sarasvati Devi. Lord Hayagreevan is Vij~nAna mUrti. No other AcArya has brought out adhyAtma J~nAnam (Atma Vij~nAnam) to the extent that Ramanuja has accomplished. This is indicated by the honoring of Ramanuja by Sarasvati Devi. When J~nAnam becomes full (pUrNam), it becomes Vij~nAnam.

SrI Deśikan and Ramanuja

Just as KaThopanishat points out that BhagavAn comes in search of one, He relishes and becomes easy to attain. VedAnta Deśikan is one such AcAryan that Lord Hayagreevan reached out. Appullar, the AcAryan for SvAmi Deśikan initiated his Śishya in to Garuda mantram. Garuda BhagavAn appeared before SvAmi Deśikan and performed upadeśam of Sri Hayagreeva mantram and commanded SvAmi Deśikan to initiate the japam of that

powerful mantram. It is not common that one devatA performs the upadeśam of another devata's mantram. We do not need to stress the power of the mantrams blessed by the devatA-s, when we know already the tremendous power of the devata mantrams initiated by the humans like the AcAryAs. To state it briefly, Lord Hayagreevan did not bless anyone to the extent that he blessed svAmi Deśikan. It is made firm that Lord Hayagreevan, who sought out Ramanuja and blessed him come out once again as Desikan at the time of need to reinforce vaidika matam. This demonstrates the relationship between Ramanuja and SvAmi Deśikan.

Lord Hayagreevan and SvAmi Deśikan

What could be the reason for Lord Hayagreevan to choose SvAmi Deśikan to confer His anugraham? For gaining insight on this matter, we should review the history of BhArata desam approximately 1,600 years ago. From the 5th century A.D, (about 1,500 years ago) the strong opposition for our vaidika matam (sanAtana dharmam) arose from the Buddhist scholars. From the times of Kumarila Bhattar (7th century A.D) to Udaynchar (10th century A.D), great AcAryAs resisted strongly the advances of Buddhism to protect our sanAtana vaidika dharmam. Adi Sankarar is such a one in this array of AcAryans. In spite of their valiant efforts, it became clear that the para matams like Bauddham and jainam (samaNam and sAkkiyam) were not completely defeated until the tenth century A.D. Buddhism text named "tattva sangraham" attests to this fact. It is notable that after Ramanuja's time, there were no books authored by any para matam scholar. As such it is very clear indicating that vaidika mata sthApanam was completed by Ramanuja.

BauddhA-s and Praccanna BauddhA-s

The clear dominance of BauddhA-s was ended by Ramanuja's time and the vaidika matam sprouted and bore fruits during his lifetime. The loud noise from the BauddhA-s emanated again just after Ramanuja ascended to paramapadam. It looked as though that the BauddhA-s were waiting for that time. These new agitators (mArIca BauddhA-s/Bauddhar-s in disguise) were harming our vaidika matam much more than the BauddhA-s before Ramanuja's time. It is known by the students of history that the internal enemies of a nation are more harmful than the external enemies (foreign enemies). These BauddhA-s in vaidika attire were harming our vaidika matam much more.

When the para matams like Bauddham were defeated by scholars like Kumarila Bhattar, the defeated ones understanding the glories of the vaidika matam as well as those who were defeated in the debates embraced our matam. Even after their adopting the vaidika matam, the old residual traits (vAsanai) lingered on as revealed from the books of pre-Ramanuja's times. The scent of old Buddhism was clearly detected.

advaitam and Bhaskara

Bhaskarar lived before Ramanuja's time. The book, "BhAskara bhAshyam" of this VedAnti reveal the lingering effects of Buddhist doctrines. Bhaskara, who called advaitins of his time are in the garb of vaidika matam. SvAmi Deśikan made fun of them and asked in his SatadUshaNI grantham as to why they are disguising themselves as followers of vaidika matam while they were intrinsically Buddhists. Those VedAntins, whose residual scent of Buddhist's doctrines was not completely eliminated, sought our vaidika matam and caused serious dangers.

VidyAraNyar and Deśikan

The advaitin VidyAraNyar was a contemporary of SvAmi Deśikan. In his treatise known as "Sankara Vijayam", VidyAraNyar declared that Sriharshan, the nAstikan was beyond the pale of vaidika matam and his work (khaNDna khaNDa khAdyam) can not be accepted as valid. VidyAraNyar was influenced by SvAmi Deśikan's debates to define Sriharshan as a fake going around as a vaidikan, while adorning the cloak of a Bauddhan. It was indeed proper to cast aside the views of Sriharshan.

Sriharshan and Deśikan

Sriharshan has clearly pointed out in his writings that his scholarship is a direct result of the anugraha balam of a mantram housed in the Bauddha tantram named "CintAmaNi". Because of the power of that mantram, no contemporary of Sriharshan could oppose and defeat him. To prevent any damage to the sanAtana dharmam in future from the descendants of Sriharshan, Sri Hayagreevan appeared in person before Sriharshan in the future form of Deśikan to defeat him. Question may arise as to why Lord Hayagreevan did not directly confront and defeat Sriharshan instead of through SvAmi Deśikan. The explanation for such indirect action is this. It is customary for the deivam to grant the desired boons sought by the sAdhakan, who had attained the mantra siddhi. The secret behind this act of BhagavAn is punishment of the one with mantra siddhi is indirect instead of direct. This is a subtle aspect behind the deeds done by the deivam in such situations.

SvAmi Deśika's YatirAja saptati

It is important that some one should rise to defeat the crowd of BauddhA-s and mid stage advaitins pushing the doctrine of denying the existence of Ísvaran. These people were not challenged and they were making noisy statements without supporting truisms. They had ego from the mastery over mantrams and used Sanskrit as their language for debates. SvAmi Deśikan incarnated following the command of BhagavAn to oppose and defeat firmly these nireeśvara vAdis (deniers of Ísvara tattvam) in their own language of choice. SvAmi Deśikan refers to his mission in one of the ślokams of his YatirAja saptati (yatÍsvara sarasvatI surabhitAśayAnAm satAm). He roared in this ślokam about his approach to destroy these avadikAs, who deny Vedam and Ísvaran as PramANam-s. He declared that he will adorn the sacred feet of vaidikAs, whose minds were filled with the lovely fragrance of the Sri sUktis of Ramanuja and will place his left foot on the heads of the followers of para matams like Buddhism. The first half of this ślokam pays homage to Vedam and the indwelling Ísvara tattvam and the followers of vaidika matams celebrating the form and attributes of that Ísvaran. The second part of the ślokam condemns the nAstikA-s (atheists).

SvAmi Deśikan and Sahadevan

It is appropriate to remember the similar statement of Sahadevan in MahA BhAratam during the occasion of providing the first honor (maryAdai / mudal tAmbhUlam) to Lord KrishNa at the RajasUya yAgam. Rains poured from the sky to endorse the statement of Sahadevan to put his left foot on the opponents questioning the honoring of Lord KrishNa with the mudal tAmbhUlam. It is clear that the situation of Sahadevan when he opposed the challengers was similar to the mood that of SvAmi Desikan, when he condemned the deniers of Ísvaran and our parama vaidika matam.

SanAtana dharmam and Bauddha Matam

The central point of clash between the sanAtana dharmam / vaidika matam is "Ísvara vAdam". Vaidika dharmam believes that that the entities of the world arise from Ísvaran, stay established in Him and reach dissolution in Him. The key goal of Bauddha matam is to oppose the doctrine of Ísvara (Ísvara tattvam). One might ask about meemAsaka matam recognized as a vaidika matam not accepting Ísvaran. It is ture that meemAsakam does talk about Ísvaran but does not oppose Him also. We can discuss this on another occasion. Bauddham opposed Ísvara vAdam since it feared that the acceptance of the Ísvara tattvam will bring in all other doctrines of vaidika matam with it. Therefore, the BauddhAs felt it is better to oppose vaidika matam as their duty.

Bauddham and the mid-period advaitam

Advaitam during the middle stage of development touted the same thing opposed by the BauddhA-s under another name. They (advaitins of this period) say that there is no true subject such as Ísvaran. The world does not have creation (śrshTi), preservation and dissolution (layam). All of these concepts are falsehood. How can one create and protect the world, which is false? This then Is the essence of advaitam during its mid stage of growth. Bauddham emphasizes the same view. Therefore the VedAnti named BhAskarak called this type of advaitis as BauddhA-s. Our sanAtana dharmam will flourish by embracing Ísvara tattvam. The Jeevans can reach the other shore of samsAram only through the celebration of the relationship between the Jeevan and Ísvaran, display bhakti towards Him, eulogize Him and worship Him and derive happiness from conductance of ArAdhanam for Him. In the mid stage advaitam and Bauddham, there is no place for celebrating the special relationship between Ísvaran and the Jeevan. What else can be more dangerous to vaidika matam than this view?

SrI Ramanuja and his darśanam

In this terrible environment, Ramanuja incarnated at the command of BhagavAn and firmly established the vaidika matam centered around Ísvaran through personal example, anushThAnam (code of conduct and daily observances), the pursuit of Bhakti yogam for redemption through celebration of the limitless auspicious attributes of Ísvaran, His many rUpams and glories (Vaibhavams). Ramanuja lived for 120 years and established firmly the doctrines of vaidika matam. The debate on the falsehood of the world and the denial of Ísvara tattvam were thoroughly uprooted.

Sriharshan and advaitam

In the twelfth century, a fierce scholar by the name of Sriharshan wrote a book named "खण्डन खण्ड खाद्य (khaNDana khaNDa khAdya)", which housed his absurd and dangerous views. He was a Bauddhan in the garb of vaidika matam and aimed to break up Ísvara tattvam and the associated doctrines of the sanAtana dharmam. He strived to unite the BauddhA-s and the advaitins of his time and succeeded somewhat. The situation was like the state of old toddy in a new vessel. He tried to spread Bauddha matam taking a false role as a vaidikan. SvAmi Deśikan incarnated and destroyed these false prophets. Had it not been done, the valiant efforts of Kumarilar and Adi Sankara would have come to nothing.

SrI Adi Sankarar and SrI Deśikan

It is certain that Adi Sankarar as the creator of many stotrams on the ananta KalyAna guNams of BhagavAn would have been joyous to hear this śloka of SsvAmi Deśikan and would not have been angry at all. Those who are dispassionate would agree that Adi Sankara's siddhAntam were distinctly different from those of the advaitis who preceded him and joined with Buddhism doctrines of nireśvara vAdam and the rejection of the VedAs. The people with vivekam in this world are watching this difference keenly. SvAmi Deśikan roared in his śloka against the advaitins who adorned themselves in the blanket of vaidikam and touted views akin to the BauddhA-s.

Therefore, Deśika darśanam, Vaidika darśanam, sanAtana darśanam and Ramanuja darśanam all have the same meaning. There was no hurdle or problem with the darśanam of Nathamuni and Yamunamuni making a smooth transformation to Ramanuja darśanam. Further, the task assigned by Lord Hayagreevan was carried out by Ramanuja, this darśanam came to be known as "Ramanuja darśanam". It is entirely appropriate to call Ramanuja darśanam as Deśika darśanam today since SvAmi Deśikan was empowered by Lord Hayagreevan's sankalpam as well.

If Sri Ramanuja had not incarnated as Deśikan two centuries later and destroyed the tigers hiding under the skin of the cow (pasuttOl pOrtiya pulikaL), would we have seen vaidika dharmam even to the extent that we see today? There is no doubt on this matter. We would not have seen it.

Therefore, Oh dispassionate ones, please understand that vaidika darśanam is indeed Ramanuja - Deśika darśanam!

SrImate nigamAnta mahA deśikAya namaH

(Translation in to English by Oppliappan Koil Varadachari Sadagopan from the Tamil mUlam by Sri Kottimangalam Varadacharya MahA Desikan)

[Note on Author: Srimadubhaya VedAntacharya PaNDita ratnam Kottimangalam Varadacharya MahA Desikan is a prominent mahAn. He completed his kAlakshepams under Sri Parakala svAmi, who created many MahA PaNDitAs. He has been honored with titles like the President's medal of honor. He has blessed many with kAlakshepams. He has the unique capability to conduct research style of inquiries regarding our darśanams. svAmi's commentary on tattvamuktakalApam has been welcomed in this manner. svAmi is a wonder in being the abode of both noble Atma guNams and the rare J~nAnam of the highest level in himself.]

श्रीः

श्रीमते रामानुजाय नमः

VedangaLin tuyar tIrttavar

(One who dispelled the grief of Vedas)

(Sri u. vE. Valayapettai Ramanujathatharya Mahadesikan)

हयग्रीव सुधा सिन्धु हर्ष हेषारवोर्मयः। जयन्ति वाद् वेदान्तक्षिप्त बाह्य कुदृष्टयः ॥

प्रणामं लक्ष्मणमुनिः प्रतिगृह्णातु मामकम्। प्रसाधयति यत्सूक्तिः स्वाधीनपतिकां श्रुतिम्॥

भगवन्तमिवानन्त कल्याणगुणसागरम्। वेदान्त देशिकं नौमि वेङ्कटेश गुरुत्तमम्॥

[Preface:

तस्मै रामानुजार्याय नमः परमयोगिने। यः श्रुतिस्मृतिसूत्राणाम् अन्तर्ज्वरमशीशमत्॥

This is the invocatory verse of Sri Sudarśana sUri at the commencement of his commentary on Sri BhAshyam of Bhagavad BhAshyakArar Ramanuja. This ślokam tells that Ramanuja dispelled the disease/delirium of VedAs, smrti and sUtrams (Brahma sUtrams). The ślokam exalts Paramayogi Ramanuja with the syllable "namaH" (worship). This essay is about why Veda is so important, what fever or disease it got affected with and how Ramanuja cured VedAs from that?]

*****

Our ViśishTAdvaita philosophy is the most ancient and the oldest one. Bharata desam (India) is the most sacred place. In this blessed land where AzhvArs, AcAryAs, divya desams, PerumAL's arcAvatArams, VibhavAvatArams like Rama Krishna avatArams, the avatAram of revered sages and rishis took place. Therefore elders consider that any act of good deed (dharmA kAryams) done in other regions of the world will not bear fruit (phalan). No other country has such unique speciality and features. That is why elders and learned scholars claim that any virtuous good deed performed elsewhere do not bear fruits. In such a wonderful country such Vedic traditions and practices are in vogue for time immemorial. Those who recite and study VedAs and śAstrAs in traditional manner and perform the prescribed deeds (karmas) either through abject surrender or through meditation unto Sriman Narayana, they can cross over this bonded life for ever and live in bliss (moksham). Our preceptors have comprehended this from Veda VedAnta śAstrAs and practiced themselves and elucidated such methods through written scripts for others to practice in future.

In our country there are very many religions prevalent for such a long time. Among these is the cArvaka concept. It denies that other than this body there is no AtmA at all. VedAs have declared that there is Atman in our body and also celebrate it with all its characteristics. Buddha and Jaina philosophies also are ancient ones. But our Vedic philosophy is more

ancient than these philosophies. Based on Vedic principles, other religions like tArkika matam, sAnkhyam, yogam et al interpreted VedAs in their own manner and established their respective concepts. But the inability of them to explain the meanings appropriately based on VedAs, they are rejected by our AcAryAs.

Vedam says that AtmA is separate and different from the body which can be demonstrated even with Pratyaksham (live demonstration) as an authoritative proof. We say, my hand, my head, my eyes, my mind, my intellect etc., so it is obvious that "I" and my body are different. Similarly experiences like "I am the doer, I am the knower, I know and so on go to prove that the Atman is different from the body".

There are very many pramANams (authoritative texts) that prove that ViśishTAdvaitam is the oldest and ancient matam.

In VedArtha sangraham, Sri BhAshyakArar says:

परं ब्रह्म च वेद्यं तत् साक्षात्कार - क्षमभगवद्-द्वैपायन - वाल्मीकि- मनु- याज्ञवल्क्य - गौतम- आपस्तम्ब -

प्रभृति - and enlisted these revered sages VyAsa, vAlmIki, Manu, yAj~navalkyar, Gautamar, ApAstmabar who all have highlighted ViśishTAdvaitic meanings in their works.

Then came ShaTamarshaNa kula tilakar, Brahmanandi et al. SvAmi Deśikan mentions that in SampradAya pariśuddhi, "after Brahmanandi et al, then came in the beginning of this yugam, our SampradAya parivarttakar (our prime preceptor), SvAmi NammAzhvAr to lead the ViśishTAdvaita siddhAntam".

Similarly SwAmi Deśikan refers to PeriyAzhvAr who has commented on KalpasUtra.

Periyazhwar has quoted the mantram "आत्माकरोत्वात्मने" which describes in detail ŚarIa ŚarIri bhAvam (relationship between body and its controller) as a part of his commentary on Apastamba srauta sUtram, the fourth praśnam.

आत्मने - ब्रह्मण इत्युच्यते। कथं उच्यते ? य आत्मनि ..... सत आत्मा इति

जीव शरीरके अन्तर्यामिणि आत्मशब्दप्रयोगात्। तस्य त्वपरमात्मत्वात्

परमात्मनो ब्रह्मत्वेनैव सर्वशाखाप्रसिद्धत्वात्

From this, it is well established that ViśishTAdvaita siddhAntam existed much before all other sUtrams. Later this concept faced some opposition from Bauddha KshUdra siddhAntam. Later SvAmi BhAshyakArar himself incarnated - akin to Sri Krishna Himself appeared to (protect the righteous ones) "paritrANaya sAdhUnAm" -- to establish the

ViśishTAdvaita siddhAntam. SvAmi Deśikan also says in YatirAja saptati, "ननु रामावरजस्स येष

भूयः" Hence, it is well established that ViśishTAdvaita siddhAntam is the most ancient among all religions.

Now let us take the subject matter of this article, as how Ramanuja got rid of the delirium (fever) of Vedic statements (or Upanishad statements) through proper befitting interpretations - Let us look at a few of them.

1. तत्त्वमसि, 2. सर्वं खल्विदं ब्रह्म, 3. ब्रह्म वेदं ब्रह्मैव भवति, 4. नेह नानास्ति किञ्चन,
5. यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्, 6. सदेव सौम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयम्

Many of these statements would appear to be favouring advaita (monism). Based on such apparent supportive statements from Upanishads, Sankara et al established advaita siddhAntam. But these statements of Upanishads did not stop at just mere advaita (uniting texts) in their inner meanings. If we interpret and understand the way it is as per advaitins claim, then many other statements of VedAs and Upanishads would be contradicting. SvAmi

Deśikan in YatirAja saptati says "अवरोपितवान् श्रुतेरपार्थान्". This would mean alleviation and removal of the illness. Such right interpretations eradicated the misinterpretations or distortions in the understanding of these statements. This is what SrutaprakAśikAcAryar

figuratively mentioned as अन्तर्ज्वरमशीशमत् and explained further in bhAvaprakAśika that विपरीतार्थसमुद्भवव्याकुलत्वम्, meaning that BhAshyakArar cured the fever, viz., wrong and misinterpretations resulting in unstable status of such Upanishadic statements.

Firstly, we need to understand the three different styles of Vedic statements in Upanishads. They are abheda śruti (monism), bheda śruti (dualism) and ghaTaka śruti (conjoining/integrating words). Further, there are also five types of śrutis like nirguNa śruti (attributeless), saguNa śruti (attributable) et al. These statements actually appear to be contradicting with each other. But analysing the essence of these statements, and without violating the purport of their statements, Bhagavad BhAshyakArar authored VedArtha sangraham and Sri BhAshyam and other works which provide absolute clarity without any contradiction.

Among Vedic statements, many statements that distinguish Brahman from Jeevan like -

- "पृथगात्मानं प्रेरितारं च मत्वा जुषुस्तत स्तेनामृतत्वमेति", "ज्ञाज्ञौ द्वावजावीशनीशौ",
 "नित्यो नित्यानां चेतनश्चेतनानां एको बहूनां यो विदधाति कामान्", द्वा सुपर्णा सयुजा
 सखाया समानं वृक्षं परिषस्व जाते तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्ति अनश्नन्त्यो अभिचाकशीति"

Like these, many śruti vAkhyams refer to the distinguishing differences between Jeevan and Brahman (ParamAtmA). Whereas the statements (as listed above), like "sarvam khalvidam brahma" etc., refer to the unity of Jeevan and Brahman and are abheda śrutis.

Similarly some statements like nirguNam, nishkalam, nishkriyam, śAntam, niranjanam and so on, specify attributeless nature of Brahman, while other statements (saguNa śrutis) refer to "satyakAmah, satya sankalpaH", such most auspicious kalyANa guNAs are embodied in Brahman.

Such apparent contradictions among Upanishdic statements result in acceptance or rejection of some or all of these statements.

advaitins chose only abheda śrutis saying, "All is one; unity between Jeevan and Brahman; no guNams (attributable) for Brahman". They reject all other bheda śrutis, saguNa śrutis and ghaTaka śrutis that talk about infinite jeevAtmAs and attributes of the Lord and claim that these are not authoritative.

dvaitins claim that only bheda śrutis are pramANams (authoritative) and not abheda śruti.

Both these interpretations are incorrect. We can not claim one part of Upanishad is true and others are false. This is unacceptable. All Upanishad statements are true and are valid authoritative truthful statements. No Vedic philosophy should accept partially lest the whole approach would end in atheistic view. This is what is uttered by our BhAshyakArar also as

भेदश्रुतिमात्राभ्युपगमे अभेद श्रुतयः कृत्येयुः and अभेद श्रुति मात्राभ्युपगमे भेदश्रुतयः बाधिता भवेयुः

That is, if we claim that either bheda śrutis or abheda śrutis alone can be pramANam, then other śruti vAkhyams will be invalid and untrue.

Such tripartite statements are selectively chosen by advaitins (abhedam), dvaitins (bhedam) while the ghaTaka (conjoining) statements are left alone as secondary meanings – BhAshyakArar establishes that all are equally important and the conjoining statements exist only to establish the strong bondage between the bheda and abheda statements. This great concept of the bodied one and the embodied one is well experienced even in our mundane world - thereby establishing the bridge between apparent differences or apparent unity and their bondage.

Thus SvAmi Ramanuja makes an elegantly acceptable bridge between bheda, abheda and ghaTaka śrutis and proves that all are equally important authoritative texts.

The term "ViśishTAdvaitam" has the form "viśishTasya advaitam" would mean that the Brahman is that embodied one with sentient and non sentient entities, also could be called as PrakArI (controller/Iśvaran) - PrakAram (the controlled - sentient and non sentient). This also clearly implies the inseparable nature between the embodied one (viśeshyam) and the body (viśeshaNam) akin to the whiteness of the cloth and the cloth itself - such an embodied one has no second and is Unique. Apparent separation/differences among sentient and non sentient themselves and also with that of Brahman are distinguished from one another but the uniquely unified whole - oneness - establish the "qualified Monism".

This brings out the ultimate supremacy of Sriman Narayana para brahman as sarva ŚarIri

(all encompassed embodied one) and the Upanishad exalts HIM as एष आत्मा अपहतपाप्मा

परमात्मा दिव्यो देव एको नारायणः. This very concept is reemphasized in the unifying statements of antayAmi BrahmaNam as --

"आत्मनि तिष्ठन् आत्मनोन्तरः ययात्मा न वेद यस्यात्मा शरीरं य आत्मानमन्तरो यमयति स

ते आत्मा अन्तर्याम्यमृतः".

This would mean that the One who resides in you without being comprehensible and who controls you from within but who is not touched by any of your blemishes.

Similarly, the śruti vAkhyAm "अन्तः प्रविष्टश्चास्ता जनानाम्" refers to HIM entering into all beings and directs them all. He is there as antaryAmi (indweller / in them and becomes their AtmA (ParamAtmA). Thus by entering into them, by directing them, He becomes sarvAtmA and not because of svarUpa aikyam (merge into them as One) is evident from this statement.

Likewise, there is another Upanishad vAkhyam - "तत् सूक्ष्मं तदेवानु प्राविशत्। सच्च त्यच्चाभवत्" "सत्यं चानृतञ्च सत्यमभवत्", "अनेन जीवेनात्मना" etc., such śrutis and their upabrahmaNAs (supporting authoritative texts) like "जगत् सर्वं शरीरंते ", "तत् सर्वं वै हरे स्तनुः", "अहमात्मा गुडाकेश", "सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टः "; He is the Embodied one and all the rest are all His bodies - confirm that these texts are ghaTaka śrutis (conjoining supportive texts). Thus while explaining svarUpa aikyam (unity of the characteristics of Jeevan and Brahman), through the mode of Embodied characteristics (ŚarIri) and Body characteristics (ŚarIram) - the equivalence on one plane - " तत् (tat)" and inequality in another plane - "त्वम् (tvam)", are well addressed without any dilution of the relationship - "coordinated predication" (or correlated congruence) -(sAmAnAdhikaraNyam) between Jeeva and ParamAtmA.

The meaning of " tattvamasi" - "tat" and "tvam" both refer to Brahman only - but the focus is contrarian - "tat" would point HIM to be the repository of all auspicious attributes but without any blemish and is also the Genesis of this universe. "tvam" would point HIM as an embodied unique indweller of Jeevan. This interpretation is the ultimate remedy to the delirium, śrutis were suffering from.

Thus the Unique Brahman is declared to be the one with distinguishing attributes. By this approach one could achieve the sAmAnAdhikaraNyam - a correlated congruence. If this is not so, one will be forced to attribute the Lord with avidyA (ignorance). This, in turn will contradict with those texts which attribute HIM with sarvaj~natvam, all knowing. Thus BhAshyakArar interpreted the meanings of all śŚrutis with the support of itihAsams, PurANamas and MeemAmsa logic in a well correlated congruent manner without any contradictions in his VedArtha sangraham. Only few of the features are elaborated in this essay. SvAmi Deśikan has condensed the essence of all the above in his Sankalpa sUryodayam in one verse -

मिथो भेदं तत्त्वेष्वभिलपति भेदश्रुतिरसौ

विशिष्टैक्यादैक्यश्रुतिरपि च सार्था भगवति।

इमावर्थौ गोप्तुं निखिलजगदन्तर्यमयिता

निरीशो लक्ष्मीशः श्रुतिभिरपराभिः प्रणिदधेः ॥

In this verse, SvAmi has brought out in a well correlated congruent manner unifying all the bheda (differentiating), abheda (uniting) and ghaTka (conjoining texts) without any contradiction among them, thereby delineating all that BhAshyakArar has elaborated in VedArtha sangraham.

Similarly SrI Venkatadvari SvAmi has also described the same in his ViśvaguNadarśam -

नित्यं हेयगुणावधूननपरा नैर्गुण्य वादाः श्रुतौ

मुख्यार्थास्सगुणोक्तयः शुभगुणप्रख्यापनाद्ब्रह्मणः।

अद्वैतश्रुतयो विशिष्टविषया निष्कृष्टरूपाश्रया

भेदोक्तिः तदिहाखिलश्रुतिहितं रामानुजीयं मतम्॥

A brief account of the meaning of the above two verses are as follows:

Śruti texts are of three types:

1. bheda śrutis (differentiating texts) will distinguish the characteristics of cetanam (sentient), acetanam (non sentient) and Iśvaran, the Lord.
2. abheda śrutis (uniting texts) will integrate the cetana and acetana into one all encompassing Unique one.
3. ghaTaka śrutis are all integrating sentences strengthening the inner meanings of the above two bheda and abheda śrutis - by HIM as an indweller of all.

This is what is established as ViśiṣṭAdvaita siddhAntam - Qualified Monism, through a mode of ŚarIAtma bhAvam - the Embodied to the Body relationship, and is called Ramanuja darśanam. This is adequate for one to understand this Philosophy.

SrImate nigamAnta mahA deśikAya namaH

(Translation in to English by Sri. V. Madhavakkannan from the Tamil mUlam by Sri u. vE. Valayapettai Ramanujathathacharya Mahadesikan)

[Note on Author: Sri u. vE. Thirumalai Chaturvedasatakratu Navalpakkam Valayapettai Ramanujathathacharya Mahadesikan is in the glorious lineage of Sriman Nathamuni. He has received accolades and titles, awards from the President of India, mahAmahopAdyAya title etc. He is the tiruvaDi of illustrious Sri Navalpakkam AyyA SvAmi. He is the blessed antaranga Sishya of Sri AyyA SvAmi. He is the AcArya for several Sri VaishNavAs and has been imparting knowledge and VedAnta śAstram for others through kalakshepams, performs samAśrayaNam and BharanyAsam for his many śishyAs as sadAcAryan. He conductes himself in strict śAstric AcAra anushThAnams and is resplendent as a role model for the Sri VaishNava community. He presided himself in sadas and pArAyaNams and leadd us in the right manner. One can go on praising SvAmi and glorify him for several of his talents and qualities.]

श्रीः

श्रीमते रामानुजाय नमः

BrahmasUtram and ViśishTAdvaitam

(Sri u. vE. Navalpakkam Sadagoparamanuja thatharya Mahadesikan)

Translation in to English by Sri. V. Madavakkannan

[Preface:

तस्मै रामानुजार्याय नमः परमयोगिने।

यः श्रुतिस्मृतिसूत्राणाम् अन्तर्ज्वरमशीशमत्॥

Sri Ramanuja took avatAram and dispelled the illness and delirium of Vedas, smrtis and sUtrams and cured them through his unparalleled unambhiguous works. The BrahmasUtrAs are fully and perfectly compatible with only Sri Ramanuja matam in most appropriate manner. Though other religions have written commentaries extensively on BrahmasUtrAs and other religions, they are all kind of forced statements to suit their religions. This is vouched by scholars who are unbiased and impartial.

This essay explains how BrahmasUtrAs and Sri Bhagavad Ramanuja matam are compatible and are in full conformity with each other so aptly.

BrahmasUtrAs have four chapters. In the last sUtra, while explaining fruits of moksham, Sri Sankarar described the Sri VaikuNTha lokam. Thus attaining Sri VaikuNTha as moksham is established. This is the last sUtram and nothing further on VedAnta śAstram.

That is why SvAmi Desikan says, if one needs to find advaita in BrahmasUtra, then it has to be an extra fifth chapter.

BrahmasUtrAs have only Sri ViśishTAdvaita siddhAntam alone in their contents and it is the purpose of this article.]

****

In ViśishTAdvaita siddhAntam, the three tattvams namely cit, acit and Ísvaran are all true and valid entities. They are not false. Ísvaran has cit and acit as His sarĪra Atma bhAvam relationship. Ísvaran is SrĪman Narayanan alone. He alone is the Supreme (paratattvam). To attain Him alone is moksham (salvation). For attaining moksham, bhakti yoga and Prapatti (ŚaraNAGati) alone are the two means. bheda śrutis, abheda śrutis and ghaTaka śrutis are all valid authoritative texts for getting rid of hurdles of attaining moksham, namely puNyam and pApams. This article explains that BrahmasUtrams have such deep, crystal clear paths.

cit (चित)

"cit" means one who has knowledge (j~nAnam). JeevAtmAs who have this j~nAnam as their attribute are referred to as "cit". JeevAtmA is the j~nAna svarUpi. He is of j~nAna form.

JeevA is made of two aspects viz., the dharmi j~nAnam and dharma bhUta j~nAnam. dharmi j~nAnam is the essential form of the jeevA i.e., the very stuff jeevA is made of. dharma bhUta j~nAnam is that awareness which is constantly attached to jeevA to let it know of external objects as well as external souls. dharmi j~nAnam is also known as svarUpa j~nAnam. JeevA's attributive intelligence is dharma bhuta j~nAnam through which he gets knowledge of this universe.

JeevAtmA has no birth or death. It has been there since beginningless time. He (JeevAtmA) is eternal. It is always there. He is "aNu" svarUpi (atomic particle in size, minutest form). His dharma bhUta j~nAnam is also eternal and permanent. This dharma bhuta j~nAnam is not very subtle in the bound state, so it cannot perceive subtle quantities such as paramAtmA or jeevA's form. Just like water seeping through mud does not seep through into the sand particles, this j~nAnam fails to perceive the paramAtmA in this world. thinking that this world is pleasurable, jeevA interacts with matter and gets attached to it. When he diverts his attention to God (paramAtmA) his bondage gets broken by the grace of paramAtmA. Then he gets divested of his shackles and attains ultimate similarity with paramAtmA in Sri VaikuNTham.

There are very many infinite numbers of JeevAs. There are however three types. baddha, mukta and nitya types. All JeevAtMAs are j~nAna Ananda svarUpi. cetanan is divided further into three sub categories:

bhaddha (bound), mukta (liberated) and nitya (eternally freed personages serving the Lord intimately). nityAs are also known as nityasUris. Thus all JeevAtMAs are equal in j~nAnam and AnAndam. This dharma bhUta j~nAnam (attribute of JeevAtmA) is not in full manifest form until it attains moksham (in Sri VaikuNTham). Until then its j~nAnam is lower. Thus it has the property of condensed or manifested form depending on the expanse of j~nAnam. Thus j~nAnam of JeevA is like the luster of a lamp. Luster can be brought down and dimmed while the lamp has same flame (j~nAna svArUpi). All these are explained in BrahmasUtras and we will see now.

JeevAtmA has j~nAnam as its attribute is there in sUtram "j~no'ta eva" (ज्ञोऽत एव - sUtram

2-3-19). "j~naH" (ज्ञः) means knower, one who has knowledge. śruti words "vij~nAtA", "bhoktA" refers to the same that jeevA has j~nAnam as guNam. śruti refers to this j~nAnam as "yovij~nAne tishThan" - how could śruti refer like that and it is replied herein by sUtrakArar in three ways. That is, for ParamAtmA how we can address as Ananda guNAkaran, similarly JeevAtmA also the j~nAnam is essence of JeevAtmA. It is j~nAna svarUpi as well as has j~nAnam as its guNam is one answer. As long as JeevAtmA is there, he has j~nAnam as his guNam, and hence JeevAtmA can be called as j~nAnam. This is second answer. JeevAtmA's nature and svarUpam itself is j~nAnam and hence can be addressed as j~nAnam, and this is the third answer.

तद्गुणसारत्वात्तु तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत् (sUtram 2-3-29)

यावदात्मभावित्वाच्च न दोषस्तद्दर्शनात् (sUtram 2-3-30)

Here "ca" (च) refers to third answer as well.

JeevAtmA doesn't have creation nor destruction as established in sUtram 2-3-18 as "नात्मा अश्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताभ्यः". JeevAtmA is not created. Śruti says "न जायते म्रियते वा विपश्चित्".

Further, "नित्योनित्यानां चेतनः चेतनानाम् एको बहूनां यो विदधाति कामान्". For many cetanams, their desired fruits are granted by AtmA (Íśvaran).

sUtrakArar says that JeevAtmA's dharmabhUta j~nAnam is true and eternal as well - "यावदात्मभावित्वाच्च". As long as JeevAtma svarUpam is there, his j~nAnam will be there. Since JeevAtmAs are eternal, their j~nAnam is also eternal. Already he had said JeevAtmAs are eternal and hence their j~nAnam also is. That is sUtrakArar's point!

JeevAtmA's dharmabhUtha j~nAnam has contracted j~nAnam and manifested j~nAnam.

sUtram 4-4-1 "सम्पद्याविर्भावः (सम्पद्याविहाय) स्वेनशब्दात्" This JeevAtmA via arcirAdhi mArgam attains ParamAtmA and in that state, his j~nAna, Ananda rUpam would be manifesting in full is the meaning. BhAshyakArar says, during samsarAric times, as baddha JeevAtmA, the j~nAna, Ananda are in contracting form. After attaining ParamAtmA in Sri VaikuNTham, once the karmA is destroyed and burnt, the j~nAna and Ananda are manifested in its entirety. That's called AvirbhAvam.

sUtram, 2-3-31 "पुंस्त्वादिवत्त्वस्य सतोऽभिव्यक्तियोगात्" is also to be referred to.

JeevAtmA is aNu svarUpi, atomic in size. sUtram 2-3-20 "उत्क्रान्तिगत्यागतीनाम्" explains this concept. It goes from ŚarIram (body) and it enters into ŚarIram. If it is vibhu (manifested everywhere) then entering and leaving would not be there. It is applicable for Vibhu AtmA and hence it should have been aNu (atomic).

Per 2-3-22 sUtram "नाणुरतत् श्रुतेरिति चेन्न इतराधिकारात्". JeevAtmA is not aNu. Since śruti says "सर्व एष महानज आत्मा" (mahAn a great one), we need not ask or have doubt from there. Here śruti refers to ParamAtmA and hence addresses so. It does not refer to JeevAtmA.

"स्वशब्दोन्मानाभ्यां च" (sUtram 2-3-23) - śruti refers to JeevAtmA as aNu "एषो अणुरात्मा". Further in four sUtrams, it is estbalihsed that JeevAtmA is aNu referring to smallest atomic particle in size.

JeevAtmAs are very many, infinite in number. Sutra 2-1-34 refers to this "वैष्यम्यनैर्घृण्ये न

सापेक्षत्वात्तथा हि दर्शयति is the one mentioning this. Íśvaran is cause for the entire Universe, jagat kAraNan. If Íśvaran is Jagat kAraNan (cause for the entire Universe), why some are born poor, some are born rich, some in highest caste, some in lowest caste, some very happy, some in distress always. Then Íśvaran is construed as the merciless and without any

compassion for such partial creation of JeevAtmAs. One need not have such suspicions or doubts. One who does good deed gets puNyam and one who does bad deeds accrues pApams (sins), says śruti and smrtis. This goes to prove that JeevAtmAs are many and not just one. There are very many in number.

In fourth chapter, for performance of bhakti yoga, one attains moksham, JeevAtmAs are referred to as muktAtmA. JeevAtmAs who have attained mukti are called muktars. In very many śruti vAkhyams it mentions that VishNu's eternal abode is Paramapadam and also says that nityasUris enjoy darśanam of VishNu there eternally at all times. sUtrakArar refers to this and establishes that there are nityars among JeevAtmAs as well. sUtram 2-3-33 says, "JeevAtmA is an agent on account of their karmAs and the fruits therein as kartA, "कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात्". Since JeevAtmAs enjoy the fruits of KarmA, JeevAtmAs are the doers of KarmA are implied.

acit (Insentient)

These are Matter (Prakrti) and the 23 tattvams, out of which arose the worlds are called "acit". These are very true and not at all false. They are created by ParamAtmA and hence are His property and under His control - is ViśiṣhTAdvaitin's verdict and establishment based

on śruti vAkhyams and sUtrams. sUtrakArar says in sUtram 1-4-3, "तदधीनत्वादर्थवत्" . Prakrti (Matter) is the essential cause and dependent and under the spell of ParamAtmA completely as His property and creation (śrshTi) is the result. Sri Bhashyakarar says, "we are not saying that Prakrti and their multifold multi dimensional components are not existent. They are the ŚarIram of PerumAL (ParamAtmA) and have Brahman as their AtmA. We are only saying that they are NOT abrAhmAtmakam (without connection or association with Brahman) and such Prakrti is **NOT** there".

Also sUtram "नाभावे च उपलब्धेः" mentions clearly that the visible world that we see is very much true and satyam. We cannot accept that it does NOT exist and that is the verdict of sUtrakArar. Refer to sUtram 1-4-9 "ज्योतिरुपक्रमात्तु तथा ह्यधीयत एके".

Iśvaran

He is the lustre (Paramjyoti), He controls the Universe and all beings. He has infinite divine attributes (KalyANa guNams). The Brahman (God/Iśvaran) is SrIman Narayanan. He only has divya mangaLa vigraham. He takes many avatArams for our sake. He is peerless (with out any dosham). He is the material cause and instrumental cause of the universe and this is the principle of ViśiṣhTAdvaitam.

Let us see how sUtrakArar accepts these.

In antaryAmi adhikaraNam, sUtrakArar quotes antaryAmi brAhmaNam as pramANam (valid proof and authority) to establish that cetanan (Jeevan) and acetanam (matter), as sarva jagat is Brahman's ŚarIram. He has the Prakrti, Jeevan and Sri VaikuNTham as His ŚarIram and He rules/directs them all, declared in crystal clear form by sUtrakArar. "फलमत उपपत्तेः"

(sUtram 3-2-37), and "पूर्व तु बादरायणो हेतुव्यपदेशात्" (sUtram 3-2-40) – He is the worshipped in all karmAs as samArAdhyan and He grants fruits for all karmAs.

In ubhayalinkAdhikaraNam, he establishes that the Brahman being devoid of all imperfections, impurities and defects (akhilaheya pratyanIka), and He has infinite most auspicious attributes (ananta kalyANa guNAkaran) and thus Ísvara's saguNa brahmavAdam is established and nirguNa brahmavAdam is rejected by sUtrakArar.

Further, sarvatraprasidyadhikaraNam, sUtram 1-2-2 "विवक्षितगुणोपपत्तेश्च" establishes that ParamAtmA's guNams are very much there and are desired in śrutis quoting chANDilya vidyA. Further, sUtram 3-3-39, आदारादलोपः says and supports EmperumAn's guNams and mentions that śruti endearingly addresses EmperumAn's guNams.

Further sUtrams --

आकाशस्तल्लिङ्गात् (1-1-23), अन्तस्तद्धर्मोपदेशात् (1-1-21), and धर्मोपपत्तेश्च (1-3-8),

अदृश्यत्वादिगुणको धर्मोक्तेः (1-2-21) etc., refer to Brahman as different from cetanams and actanams and mention that the guNams of Brahman are NOT the ones found in Jeevan and Prakrti and hence sUtrakArar's verdict is that Brahman has infinite kalyANa guNams.

In antaradhikaraNam, the Lord has most beautiful divya mangaLa vigraham (Divine transcendental form) is established. That adhikaraNa vAkhyam is the most wonderful.

य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्मयः पुरुषो दृश्यते

हिरण्यश्मश्रुर्हिरण्यकेश आप्रणस्वात्सर्व एव सुवर्णः

तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी

--- chAndogya Upanishat

Describing the tirumEni of the Parama Purushan, it has the following to say that the Brahman is seen in golden splendour amidst the Surya maNDalam, adorned by golden hair with a golden moustache to match. From head to toe, he is all glitter like Gold. Thus the moustache too seems to be a distinct feature of the Lord's vigraham. And the Upanishad goes on to say that whoever meditates on EmperumAn's tirumEni as described above, is absolved of all sins. He has no pApams. Those who worship Him will be absolved of all pApams. Thus it is clear and established that Brahman has divya mangaLa vigraham. He is blue hued dark PerumAn and now is referred to Golden colored One. He is neela megha ŚyAmaLan. Golden coloured neela megha ŚyAmaLan means, He is with hiraNya varNAM hariNIm, along with golden Lakshmi at all times. This establishment by sUtrakArar is that Brahman is Sriman Narayanan, along with Lakshmi inseparably.

Brahman alone is upAdAna kAraNam and nimitta kAraNam, established by sUtram 1-4-23

"प्रकृतिश्च प्रतिज्ञादृष्टान्तानुपरोधात्"

Upanishats point out that the words "parabrhamam", "paramAtmA" referred to is SrimAn nArayanan only and sUtram 3-3-43 "लिङ्गभूयस्त्वात्तद्धि बलीयस्तदपि" also establishes that Parabrahman is Sriman Narayanan.

Further in VaiśvAnarAdhikaraNam, "AtmAnamevemam vaiśvAnaram sampratyatyeshi", the word vaiśvAnaran is referred to ParamAtmA and sUtram 1-2-27 refers to VaiśvAnaran as Purushan and hence sUtrakArar says **HE** is ParamAtmA only.

Purusha means only ParamAtmA. Everyone accepts that Purusha refers to only Narayanan/VishNu. There is no other proof required about sUtrakArar's establishing this.

Relationship with cetanan and acetanam

In antaryAmyadhikaraNam, sUtrakArar clearly establishes that the relationship and association between ParamAtmA and cetana acetana are ŚarIra Atma bhAvam. It means, cetanan (JeevAtmAs) and acetanam (matter) are all ParamAtmA's ŚarIram. ParamAtmA is their antarAtmA.

Establishing śruti vAkhyams without any conflict with each other

Between ParamAtmA and Universe, the bhedam is established in bheda śruti. The non-difference is explained in abheda śrutis. advaitins reject bheda śrutis and interpret only abheda śrutis. BhAshyakArar accepted the importance of both and ensured that both make sense without violating each other.

abheda śruti says, Brahman is Only One; bheda śruti says, there is separation between JeevAtmA matter and brahman clearly.

Like "sarvam khalvidam brahma", "ayamAtmA brahma" etc., for such abheda śrutis, everything and everyone is the ŚarIram for Brahman. Brahman is sarva ŚarIrakam. Brahman is JeevAtma ŚarIrakam.

We know in our world "when the child becomes youth (bAla yuvA jAyate)", we refer to ŚarIram and not JeevAtmA. When we say "devadatta knows this (devadatto jAnAti)", we don't refer to ŚarIram. We refer to JeevAtmA. Thus one need to understand in right context says BhAshyakArar. abheda śruti is also correct and the difference is also true (bheda śruti). There comes ghaTaka śruti, without violating each other. Let us see how sUtrakArar accepts this.

sUtram 2-3-42, अंशो नानाव्यपदेशादन्यथा चापि दाशकितवादित्वमधीयत एके says "JeevAtmA is amśam of ParamAtmA", that is avayavam, part of the body. Because śruti also refers to as "ज्ञाज्ञौ द्वावजवीचनीचौ". There are thus two namely, Ísvaran and anÍsvaran. There are two alpaj~nar, sarvaj~nnar and there are bhedams between Jeevan and Brahman.

"niyamyatvA" (i.e., being controlled by a ŚarIrI): Not only that ŚarIA derives its existence from a ŚarIrI, it is also being controlled by the ŚarIrI. So, ŚarIra acts as per the will/desires of ŚarIrI.

"tattvamasi" (that Brahman is You), "ayamAtmA brahma" (this Jeevan is Brahman). Here one sees abheda. Also bheda śrutis say that JeevAtmA and Brahman are different.

To establish clarity in this conflict, is to accept that JeevAtmA is amśam of ParamAtmA. amśam can refer to avayavam (part), the attribute JeevAtmA is there and hence viśishTa brahman's amśam is JeevAtmA. Even in practical world, a cow is a cow and holds its paśutva viśeshaNam. Thus the JeevAtmA being attribute of ParamAtma (Brahman) is inseparable attribute. The differences between cow and whiteness is there. However one cannot remove color from cow. bheda and abheda can be seen here.

Similarly in abheda śruti "ayamAtmA brahma", Brahman's amśam as JeevAtmA can be referred to this and can be understood with both bheda śruti and abheda śruti. Thus, "aprtaksiddha viśesha dravyam" is known as ŚarIram (inseparable attribute is the body of Brahman, JeevAtmA) and prove abheda śrutis and similarly acetanam and ParamAtmA can also be combined in similar relationship and sambandham.

sUtram 3-2-28 "पूर्ववद्वा" in ahikuNDalAdhikaraNam, acetanam (Matter) is Brahman's inseparable attribute as well and they are two different distinct entities too establishing bheda śruti ("hantAha mimAstisro devatA anena jIvenAtmana anupraviśya nAma-rUpe vyAkaravANI") and the words that refer to the owner of the attributes too, establishing abheda śruti vAkhyams ("brhamaivedam", "Atmaivedam sarvam"). Thus ŚarIrAtma bhAvam is accepted by sUtrakArar and accepts all śruti vAkhyams without violating or contradicting each other.

Further one should carefully see sUtram 2-3-17, "चराचरव्यपाश्रयस्तु स्यात् तद्व्यपदेशो भाक्तः तद्भावभावित्वात्" . The words that refer to movable and immovable objects refer to Brahman too in essence. All name forms shapes are all Brahman. He is there as its antaryAmi and hence these words actually refer to Him (Brahman) as these objects that are ŚarIram for Him (who is antaryAmi).

mokshasvarUpam

Sri BhashyakArar in attradhikaraNam, sUtram 1-2-2, starts from "trayyanta nishNAtAstu" and mentions moksha rUpam as "parasya brahmaNaH ŚarIratayA prakArabhUtasya anukUla aparacchinna j~nAna svarUpasya paramAtmAnubhavaikarasasya jIvasya anAdikarma rUpAvidyAdhirohita svrUpasya avidyoccheda pUrvakasvAbhAvika paramAtmAnubhavameva mokshamAcakshate", that is, JeevAtmA is attribute and ŚarIram of ParamAtmA. JeevAtmA is limitless unbounded j~nAna svarUpam. The enjoyment bliss of ParamAtmA alone is the joy for JeevAtmA naturally and always. That is his very nature and right. However due to timeless karmAs over millions of births before there are lots of puNya pApams accrued and they all need to be destroyed for JeevAtmA to get ParamAtmA anubhavam and that is **moksham**. This is the meaning of above.

sUtrakArar explains this fourth chapter, fourth section fully. Importantly sUtram 4-4-21,

"भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्च" points out that it does not have the function of creation and dissolution of the Universe, since this is unique to Brahman only, as established in śruti. The quality between the two (JeevAtmA and ParamAtmA) is only in respect of the enjoyment of bliss ("bhogamAtra sAmya"). śruti vAkhyam "so aśnute sarvAn kAmAn saha brahmaNA

vipaccitA", where in brahmAnubhavam both enjoy the same. And mukta Jeevan along with Parabrahman enjoy the guNams of Parabrahman. Hence it is established that Parabrahma guNAnubhavam alone is moksham. This is "bhoktru sAhitya para vyAkhyAnam".

"bhogya sAhithya para vyAkhyAnam" says, that along with Brahmam enjoys GuNams. That is, Jeevan enjoys Brahman and His gunAmS. So, saguNa BrahmAnubhavam alone is moksham per sUtrakArar.

moksha upAyam

Bhakti yoga and Prapatti (ŚaraNAgati) are the means for moksham. Bhakti is moksha sAdhanam as established in sUtram 4-1-1 "आवृत्तिः असकृदुपदेशात्" and Prapatti is moksha sAdhanam as established in sUtram 3-3-56, "नानाशब्दादिभेदात्").

In our matam, continuous uninterrupted contemplation of ParamAtmA without any gap, direct vision with full of devotion, love and reverence and meditation of ParamAtmA will result in moksham. This is called as Bhakti. sUtram 4-1-1 above refers to it. dhyAnam and j~nAnam continuously are referred to. Hence j~nAnam through dhyAnam is moksha sAdhanam. Continuity uninterruptedly with j~nAnam in dhyAnam is upAsanam.

Prapatti as moksha sAdhanam is explained in 3-3-56, "नानाशब्दादिभेदात्". In brahma sUtrams, SrI vyAsa muni points out that when different terms are used for different types of meditation, even though the end is the same, these are to be considered as independent means, through the sUtram 3.3.56 as above.

Are sadvidyA, daharavidyA, all one or many? Since all VidyAs talk about and lead to Brahmam, they are all one and same is the argument. But it is **NOT** so. These vidyAs are different from each other like Sabdam, abhyAsam, guNam, prakaraNa name. These are different and unique for each of these vidyAs and hence these upAsana rUpa vidyAs are separate from each other and different. There are six reasons mentioned. Among that, śabda bheda is the reason, wherein dhAtu (root) bheda is śabda bheda as it refers to different objects with vidhi pratyayam (instructions to do).

veda, dyAyIta, upAsIta - all these dhAtu-s refer to darśana samAnAkAra dhyAnam meaning only. Hence śabda bheda does not refer to upAsanam (or means), and if you upAsanam (means) is Prapatti.

upAsnam - Prapatti, if you take this, then śabda bheda matches perfectly. Because upAsanam is different. Prapatti is different. upAsItA and prapadyeta are the two dhAtu roots and hence one can say they are different due to śabdnam namely upAsIta and prapadyeta. sUtrakArar says, there can be five other causes for showing differences between upAsana rUpa vidyAs. Hence moksha upAya vidyAs are different as per this sUtram and hence Prapatti can also be included as per sUtrakArar. Thus Prapatti is also means for moksham.

Thus tattvam (entity), hitam (means) and PurushArtham (goal) in accordance with viśishTAdvaita siddhAntam are the same in its entirety is referred and described by SutrakArar in Brahma sUtrams and hence sUtrakArar accepts only ViśishTAdvaita is very obvious from this. This means, BhAshyakArar accepted only because sUtrakArar accepted and mentioned these tattva, hita purushArtha svarUpams only - are described in this article.

Sri Ramanuja's long life

Extracts from the foreward to Desika Prabhandham
by Hon.Justice K.S.Krishnaswamy Iyengar (1944)

Sri Ramanuja's long life was a life of strenuous endeavour dedicated to the exposition and elaboration of the Visishtadvaitic philosophy. His Vedarthasangraha, Sri Bhashya and Gitabhashya reveal the master mind at work in a supreme effort to reconcile the seeming differences in the Upanishadic pronouncements and to evolve a coherent, consistent, harmonious system where the needs of pure metaphysics and the eternal longings of the human spirit meet in happy union. His penetrative commonsense could not accept an interpretation which postulates two species of truths, the real and the phenomenal, the higher and the lower. He refused to subscribe to a doctrine which proceeded on a view that the Upanishads spoke in two voices, of two levels of cognition and of two Brahman. The Brahman of the Upanishads, the *sat*, the one without a second, is none other than Sriman-Narayana of the Sri Bhagavata and the Sri Vasudeva of the Pancharatra. He is the All-Self, the Truth of Truths, at once transcendent and immanent, the creator, the supporter and the re-absorber of all. He is the penetrating Antaraatma and the Niyanta of the entire universe of soul and matter which stands to him in the relation of the body to the soul. He is the Home of all the eternal virtues of which His Soudalya, Soulabhya and Vatsalya are of special interest and value to the suffering soul caught up in the whitligig of Samsara. The Jiva stands in the perennial, indissoluble relationship of the Sesha to the iswara, who is the Sarvaseshi. The eternal bliss of Moksha is within reach of all, irrespective of sex, colour, class or caste, for Sriman-Narayana in his infinite mercy, and prompted by the Purushakara of his inseparable Divine Spouse is ever ready to extend His helping hand to all aspiring, souls without distinction, who endeavour to reach Him by means of Bhakti (loving, unintermittent meditation) or Prapatti (absolute self-surrender) properly directed and duly performed. He is the Prapya and the Prapaka, the Rakshaka and the Siddhopaya, the effective means and the ultimate end, all in one. Moksha or liberation is not a mere arid negation, a sterile cessation of the Duhkha of life or the barren release from the bonds of Karma and the miseries of Samsara, but it is the positive, eternal, supreme bliss of perpetual loving Kainkarya to the Lord in the Paramapada, in His immediate presence and in the company of the Muktas and Nityasuris. Such in brief are the lines on which Sri Ramanuja proceeded, in establishing the Darsana which is associated with his illustrious name. He was not of course the founder of a school of religion or philosophy, but only the synthetic exponent of an ancient system. the only true system according to him, consistent with the revealed knowledge of the Upanishads, the mystic experiences of the Alwars and the requirements of realistic thought.

*****

உடையவர்

ப்ரும்ஹகுத்ரபாஷ்யத்துக்கு எழுதிய மங்கள ஸ்லோகம் -

அசேஷ சிதசித் விஷ்ணு
சேஷினே சேஷ சாயினே
நிர்மாலனந்த கல்யாண
நிதயே விஷ்ணவே நம:

இவை 32 அக்ஷரங்கள் ..... இந்த அக்ஷரங்கள் 32 ப்ரும்ஹவித்யைகளைக் குறிக்கிறது.

எல்லா வேதங்களும் இந்த 32ல் அடக்கம்.

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்

வங்கிபுரம் நவந்தம் உ.வே.ஸ்ரீ ராமதேசிகாசாரியர்

பெரியநம்பிகளுடைய சிஷ்யரே நம் ஸித்தாந்தப்ரவர்த்தகரான ஸ்ரீபாஷ்யகாரர். இவரை எம்பெருமானார், உடையவர். ராமாநுஜன் எதிராஜர் என்ற பல திருநாமங்களால் வழங்குவதுண்டு. நம் ஸித்தாந்தத்தைப் பிறமதத்தினரின் கையில் அகப்பட்டுச் சீர்குலையாதவாறு காப்பாற்றியவர் இவரே. இவர் அருளிச்செய்தவை ஒன்பது கிரந்தங்கள். அவை - ஸ்ரீபாஷ்யம், தீபம், ஸாரம், வேதார்த்தஸங்க்ரஹம், ஸ்ரீகீதா பாஷ்யம். சிறியகத்யம். பெரியகத்யம், ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம், நித்யம் என்பன. இவற்றுள் ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களுக்கு உரையான ஸ்ரீபாஷ்யம் தலைசிறந்துநிற்கும். ஸ்ரீதேசிகள் இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பரிசயம் செய்தே தம் வாழ்நாள் முழுவதையும் கழித்ததாக அருளிச்செய்கிறார், மேலும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரே ப்ரபந்நன் அநுஷ்டிக்கவேண்டிய கைங்கர் யங்களுள் ஸ்ரீபாஷ்யகாலக்ஷேபம் செய்வதையும் சொல்வதையுமே முதலாவதாக விதித்துள்ளார். ஆசார்யர்களின் வரிசையை ஒரு ஹாரமாகக்கொண்டால் அதில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரை நாயகமணியாகயே கொள்ளவேண்டும். இவர் சிதறியிருந்த பல ஆசாரங்களைச் சீர்திருத்தி வேதத்தால் விதிக்கப்பட்ட ஆசாரங்களை உலகுக்கு வெளியிட்டுக் காத்தார். மானிடர் தத்தம் வர்ணாச்சிரமதர்மங்களைச் சிறிதும் வழுவாது நடத்துமாறு செய்து அவற்றைக் காத்தவர் இவரே, வேதங்களுடைய தாத்தப்ரயத்தை இவர் நேரில் கண்டறிந்து அவற்றைத் தழுவி மற்ற ப்ரமாணத்திற்கும் ஏற்றவாறு உலகினர் நடக்கவேண்டிய முறைகளைப் போதித்து உலகிற்கு வழிகாட்டியாய் நின்றார்.

(ஆனால் தற்காலத்தில் பொதுக்கூட்டங்களில் மேடைமீது ஏறித் துணிந்து பேசும்வர்கள் தோன்றியவாறு தங்களுக்குச் சாதகமாகக் கூறிக்கொள்கிறபடி அத்தகைய ஆசாரச் சீர்திருத்தங்களை இவர் செய்யவேயில்லை)

இவர் ஆபத் துக்காலத்திலுங்கூடச் சிறிதளவும் சாஸ்த்ரங்களுக்கும் தம் ஸூக்திகளுக்கும் முரணாக நடந்ததேயில்லை. இவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை நன்கு அறிந்து அவற்றைக்கொண்டு இவருடைய கொள்கைகளை நிர்ணயிப்பதே முறையாம். இங்ஙனன்றி உலகில் பலவகையாய்த் தோன்றிய இவருடைய சரிதைகளை ஆதாரமாகக்கொண்டு செய்யும் ஆசாரச் சீர்திருத்தம் ஆசாரங்களின் சீரைத் திருத்துவதாகவே முடியும். இவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளின் உண்மைப்பொருளை அறிவது ஸதாசார்யர்களின் திருவடிகளில் வணங்கி வழிபட்டுக் காலக்ஷேபம் செய்தாலன்றிக் கைகூடாததேயாம்.

நிற்க, ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவடிகளில் ஆச்ரயித்தவர்களில் முக்கியமானவர் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான். இவரே திருவாய் மொழிக்குத் திருவாறாயிரப்படியென்ற மிகச் சிறந்த ஒரு வியாக்கியாந மிட்டவர். இவருக்குப் பின் முறையே கடாம்பியாச்சான், எங்களாழ்வான், நடாதூர் அம்மாள், கடாம்பிஅப்புள்ளார் ஆகிய இவர்கள் ஆசாயர்களாகின்றனர்.

ஸ்ரீ:

அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி

ஸ்ரீமதி ஹேமா ராஜகோபாலன், பெங்களூரு

அம்புவியோர் அனைவரும் ஈடேறவென்று இம்மண்ணகத்தே மாலுகந்த ஆசிரியராக வந்தவதரித்த ஸ்வாமி ராமானுஜருடைய பெருமை அளவிடற்கரியது! பிற அவதாரங்களைக் காட்டிலும் ஒரு ஆசார்யனாக வந்து அவதரிக்கும் பொழுதே மக்களை நல்வழிப்படுத்தும் மாபெரும் நற்பணியை நன்கு ஆற்ற முடியுமென்பது எம்பெருமானாலும் ஏற்கப்பட்ட உண்மை! தர்மத்துக்குத் தாழ்வு ஏற்படும் காலங்களில் அதை எடுத்து நிலை நிறுத்த தாம் வந்து அவதரிப்பதாய் அருளிச்செய்தான் கீதாசார்யன்! ஆனால் அவனே **தாழ்வொன்றில்லா மறை தாழ்ந்து தலமுழுதும் கலியே ஆள்கின்ற நாளில்**, இக்கலிகாலத்தில் தாமே வந்தவதரிப்பதைக் காட்டிலும் இப்பணியைச் செய்யத் தகுந்தவர் **ஸ்ரீராமானுஜரே** என்று கருதி இவரை அவதரிப்பித்தார் என்பதே சான்றோரின் கருத்தாகும்!

அனந்த: பரதமம் ரூபம் த்விதீயம் லக்ஷ்மணஸ்ததா|

பலபத்ர: த்ருதீயஸ்து கலௌ கச்சித் பவிஷ்யதி||

என்றபடி நித்யஸூரிகளில் முதல்வராகவும் எம்பெருமானின் சேஷபூதர்களின் தலைவராகவும் விளங்கும் அனந்தனாகிய ஆதிசேஷனே இரண்டாவதாக ஸ்ரீராமபிரானுக்குத் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனாகவும், மூன்றாவதாக ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவானுக்கு நம்பி மூத்தபிரான் பலராமனாகவும், நான்காவதாக இக்கலிகாலத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரராகவும் அவதரித்தார் என்று இந்த ச்லோகம் கூறுகிறது. **சேஷத்வே ஸதி சேதனத்வம்** என்ற தத்வப்படி சேஷிக்குக் கைங்கர்யம் பண்ணுவதொன்றே ஜீவாத்மாக்களுக்குத் தோன்றிய நாள் தொட்டே உண்டாகிய கடமையும் உரிமையுமாகும். இதன்படி காண்கையில் பகவானுக்குக் கைங்கர்யம் பண்ணுவது ஒன்றே ஆதிசேஷன் எடுத்த அடுத்த மூன்று அவதாரங்களிலும் கூடப் பிரதானமாக இருந்ததை அறிவோம்.

ஆதிசேஷன் எம்பெருமானுக்குப் பலவிதமான கைங்கர்யங்கள் புரிகிறார் என்பதை **சென்றால் குடையாம் என்னும்** முதல் திருவந்தாதி 53ஆம் பாசுரத்தில் பொய்யாப்புலவரான பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்கிறார். இங்கே இவர் பெருமானுக்கு ஏழு விதமான தொண்டுகளைப் புரிவதாக அருளிச் செய்கிறார்! பெருமானுக்கு அவர் உலாவப் போகும் பொழுது குடையாகவும், வீற்றிருக்கையில் அதற்கேற்ற சிங்காசனமாகவும், நிற்கையில் திருப்பாதுகையாகவும், பரந்த கடலிலே பள்ளிகொள்ளும் காலத்தில் மிதக்கும் தெப்பமாகவும், இதமான படுக்கையாகவும் விளங்குவதுடன் மங்கள தீபமாகவும், அவனுக்குரிய அழகிய பட்டாடையாகவும், அவ்வப்பொழுது அணைத்துக்கொள்ள ஒரு தழுவணை [திண்டு, தலையணை] யாகவும் பெருமானின் தேவைக்கேற்பத் தம் திருமேனியைப் பலவிதமாக மாற்றிக்கொண்டு கைங்கர்யம் செய்வதாகப் பாசுரமிடுகிறார்! சேஷி உகந்த கைங்கர்யங்களைச் செய்வதாலேயே இவர் **சேஷன்** எனப் பெயர் பெற்றார்!

அடுத்தது த்ரேதாயுகத்தில் ஸ்ரீராமபிரானின் தம்பி லக்ஷ்மணனாக அவதரிக்கிறார். கைங்கர்யத்துக்கென்றே இட்டுப்பிறந்தவர் என்றே சொல்லலாம். ஸ்ரீராமனும் சீதையும் காணகம் புறப்படும் சமயத்தில் துக்கம் தாளாமல் பெருமானின் திருவடிகளில் விழுந்து இருகைகளாலும் அவருடைய திருவடிகளை இறுகத் தழுவிப் பிடித்துக் கொண்டார். "நானும் உடன் வந்து உங்களுக்குக் கைங்கர்யம் பண்ணுவேன்!, அதனால் என்னுடைய ஆத்மாவை ஸத்தை பெறச் செய்து காப்பாற்றவேண்டும் என்றும் இதற்காக சீதையும் புருஷகாரம் பண்ணவேண்டும்" என்று அவளையும் ப்ராத்தித்தார். "ராமா! உன்னுடைய கைங்கர்யம் இல்லாத ஐஸ்வர்ய கைவல்யாதிகளையும் மற்றும் மோகூத்தையும் நான் விரும்பவில்லை. **குருஷ்வ மாம் அநுசரம்**. உம்மைப் பின் தொடர்ந்து வர என்னை அனுமதிக்கவேண்டும்" என்றும் **அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபத: சதே** என்றும் கூறுகிறார். அதாவது, "தாங்கள் அச்சமின்றி மலைத் தாழ்வரைகளில் மிதிவை ராஜகுமாரியோடு சந்தோஷமாகப் பொழுதைப் போக்கலாம். அடியேனும் அல்லும் பகலும் தங்களுக்குத் தேவையான அனைத்துக் கைங்கர்யங்களையும் செய்து உஜ்ஜீவிப்பேன்" என்கிறார்! ஜீவர்கள் அனைவரும் எம்பெருமானுக்கு சேஷர்களாய் இருப்பது இயற்கையானது. இதன் பயன் பகவத் கைங்கர்யம் என்பது இவ்விடத்தில் உணர்த்தப்பட்டது. எல்லாவகையான கைங்கர்யங்களையும் இடம், காலம் நிலைமை இவற்றுக்கேற்ப பரம சேஷியான பிராட்டியோடு கூடின எம்பெருமானுக்கு சேஷனான ஜீவன் செய்வதுதான் ஸ்வரூபம் என்பதும் உணர்த்தப்பட்டது. இளைய பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்துக்கேற்ற பேச்சுக்களைக் கேட்டதும் ராமனுடைய மகிழ்ச்சி பன்மடங்காகியது என்று மஹரிஷி வால்மீகி இவ்விடத்தில் தவறாமல் குறிப்பிடுகிறார்!

அடுத்து த்வாபர யுகத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குத் தமையனாக பலராமன் என்னும் திருநாமத்துடன் அவதரிக்கிறார். நம்பி மூத்த பிரானாக அவதரித்ததற்கேற்ப தம்பிக்குப் பல உபகாரங்களைச் செய்ததுடன் தாய் யசோதையின் அறிவுரைப்படி பெருமானை கண்ணும் கருத்துமாக ரகூபித்தார் என்பதை ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் ஸ்ரீமத் பாகவதம் ஆகியவற்றில் பல இடங்களில் நாம் காணலாம்.

அடுத்து கலியுகத்தில் ஸ்ரீராமானுஜராக அவதாரம்! இளையபெருமானாக அவதரித்த காலத்தில் இவர் அருளிச்செய்த **அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி** என்ற வாக்கியம், குறிப்பாக **ஸர்வம்** என்ற சொல்லுக்குப் பொருளாக அனைத்து விதமான, கைங்கர்யங்களும் ஸ்ரீராமானுஜ அவதாரத்திலேயே ஆதிசேஷனால் பூர்த்தியாகச் செய்யப்பட்டது என்பது மறுக்கவியலாத உண்மையாகும்!

ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தை **தீர்க சரணாகதி** என்றும் சரணாகதி சாஸ்த்ரத்தை வெளியிடவந்த இதிஹாஸம் என்றும் போற்றுவர். விசிஷ்டாத்வைத வேதாந்தத்தின் முக்கியமான ப்ரபத்தியாகிய உபாயத்தை ஆழ்வார்களும், நாதமுனிகள், ஆளவந்தார் போன்ற ஆசார்யர்களும் மக்களிடையே எடுத்துக் காட்டினர். இதனை அடியொற்றியே ஸ்ரீராமானுஜரும் ஜீவாத்மாக்கள் மீண்டும் மீண்டும் பிறந்து அல்லல்படாமல் முக்தியடைய வழிகாட்டினார். சரணாகதி ஒன்றே எளிய உன்னதமான வழி என்று போதித்தார். இந்த உபாயத்தை அந்தணர் அந்தியர் என்றபடி ஜாதி மத பேதமின்றி அம்புவியோர் அனைவரும் அறியும்படி வெளிப்படுத்தியதுடன் அதைத் தக்கபடி கடைப்பிடித்து எம்பெருமானின் திருவடிகளை அடைய வழிகாட்டிய பெருமை ஸ்ரீராமானுஜரையே சாரும்.

இளைய பெருமானாக அவதரித்த காலத்தில் ஸ்ரீராமபிரானிடம் இவர் கூறிய வாக்கியம் **அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி** என்பதாகும். பர ,வ்யூஹ, விபவாவதாரங்களில் மட்டுமின்றி அர்ச்சை அந்தர்யாமி நிலையிலும் பகவானுக்குப் பல கைங்கர்யங்கள் செய்தார்! பகவானுக்கு மட்டுமின்றி பாகவதர்களுக்கும் பல வகையில் தொண்டாற்றினார்! அடியார்கள் எம்பெருமானுக்கு தாஸபூதர்களாக எப்படி இருப்பது என்பதையும் தேச கால நிலைமைக்கேற்ப எம்பெருமானுக்கு உசிதமான திருவுள்ள உகப்பிற்கேற்ப கைங்கர்யங்களைச் செய்வது எப்படி என்றும் தாம் அருளிச் செய்த ஒன்பது நூல்களின் வாயிலாகவும் காலகூடிபாதிகள் மூலமாகவும் ஆங்காங்கே பல அடியார்களைத் திருத்திப்பணி கொண்டது மூலமாகவும் மற்றும் தம் திருக்கல்யாண குணங்கள் வெளிப்படும்படி செய்தருளிய பல செயல்களின் மூலமாகவும் மக்களுக்கு உணர்த்தினார்.

ஸ்வாமி தேசிகன் சரணாகதி பற்றி நாம் அறிய வேண்டிய அனைத்து விவரங்களையும் தாம் அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் மிகத் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். இதில் ஒரு ப்ரபந்நன் சரணாகதி செய்துகொண்டபின் தன்னுடைய நிஷ்டையை அதாவது தன்னுடைய நிலைப்பாட்டில் எப்படி நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்பதையும் உத்தரக்குத்யம் எனப்படும் அவனுடைய செயல்பாடுகள் எப்படி இருக்க வேண்டுமென்பதையும் விவரித்துள்ளார். அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி என்ற வாக்யம் கூறும் கைங்கர்யங்கள் அனைத்தையும் மேற்கண்ட அதிகாரங்களில் நாம் காணலாம்!

அஹம் என்பது ஒரு ப்ரபன்னனையும், ஸர்வம் என்பது அவனுடைய கடமை, வாழ்க்கை முறைகள் அனைத்தையும் மற்றும் கரிஷ்யாமி என்பது அவனுடைய செயல்களையும் காட்டும். இம்மூன்று நிலைகளிலும் நின்று வாழ்ந்து காட்டியவர் ஸ்ரீராமானுஜர்! இளையபெருமான் செய்தது பகவத் கைங்கர்யம்! தன்னுடைய ஸர்வம் கரிஷ்யாமி என்ற வாக்குறுதியைப் பூர்த்தி பண்ணுவதற்காகவே ராமானுஜராக அவதரித்து அக்காலத்திலேயே பூர்த்தியும் செய்தார் என்று சொல்லலாம்படி பரமாத்மாவிிற்கும் அனைத்து ஜீவாத்மாக்களுக்கும் பல கோணங்களிலும் பல்வேறு கைங்கர்யங்களைச் செய்தார் என்பதை அவருடைய சரித்திரம் காட்டுகிறது!

ப்ரபந்நனின் கடமைகள் என்று ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச் செய்தவையாவன

- 1) ஆசார்யனிடம் அர்த்தங்களை முறைப்படி கேட்டுக் கொள்ளுதல்
- 2) பரமைகாந்திகளுடன் கூட இருந்து அவர்களைப் பின்பற்றி ஒழுகுதல்
- 3) ஆறுகூல்ய ஸங்கல்பம் முதலிய சரணாகதியின் ஐந்து அங்கங்களையும் ம்றவாமல் கைக்கொண்டு ஒழுகுதல்
- 4) இந்திரியங்களைக் கட்டுப்படுத்தி நல்வழியில் செலுத்துதல்.
- 5) கைங்கர்யங்களை சாஸ்த்ரமுறைப்படி செய்தல்
- 6) பெருமான் மற்றும் ஆசார்யனை நன்றியுடன் நினைத்திருத்தல்
- 7) மனோ, வாக், காயங்களால் விலக்கவும், ஏற்கவும் உரியவற்றை அறிந்து அதன்படி நடத்தல்
- 8) கைங்கர்யங்களைத் தன் ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்ற கடமையாக நினைத்துச்செய்தல்
- 9) கைங்கர்யம் என்பது பகவானுக்கு மட்டுமின்றி பாகவதர்கள் வரையில் செய்யவேண்டும். அனைத்து ஜீவாத்மாக்களுக்கும் அவரவர்க்கேற்ற முறையில் கைங்கர்யம் செய்வதே எல்லை நிலம் என்பதை உணர்ந்து செயல்பட வேண்டும்.

இளைய பெருமானுடைய ஸர்வம் என்ற சொல்லில் மேற்சொன்ன அனைத்தும் அடங்கும்! இவை அனைத்தையும் ஸ்வாமி ராமானுஜர் தம் வாழ்நாளில் பலவழிகளிலும் திறம்பட செயலாற்றிய விதத்தை இனி காணலாம்! .

- 1) **வேத வேதாந்தங்களைத்** தம்முடைய ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலான நூல்களால் **ரகூடித்தார்.**
- 2) எம்பெருமானின் **ஸ்வரூப, ரூப, குண, விபவம் ஆகியவற்றை** தம் சரணாகதி கத்யத்தின் மூலம் வெளிப்படுத்தி **எம்பெருமானையும் ரகூடித்தார்.**

- 3) சாஸ்த்ரங்களை தவறான வழியில் ப்ரசாரம் செய்தவர்களைக் கண்டித்து சாஸ்த்ரங்களையும் ரக்ஷித்தார்.
- 4) விசிஷ்டாத்வைத வேதாந்தத்தையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தையும் வெளிப்படுத்தி விளக்கியருளியதுடன் எழுபத்து நான்கு ஸிம்மாஸநாதிபதிகளை நியமித்து அதன் மூலமாக காலம் காலமாக நம் ஸித்தாந்தம் பூமியில் நிலைத்திருக்கும்படி செய்தருளினார்.
- 5) மறைகளில் மறைந்திருந்த பல ரஹஸ்ய கருத்துக்களை தம் ஸ்ரீஸூக்திகளால் அடியார்களுக்கு எடுத்துரைத்தார்.
- 6) க்ருஹஸ்த, ஸந்யாஸ தர்மங்களை எடுத்துக் காட்டும் விதமாக வாழ்ந்துகாட்டினார்.
- 7) ஜ்ஞானக் கை தா என்று ஆழ்வார் பகவானிடம் கோரியபடி அனைவருக்கும் தேவையான ஜ்ஞானத்தைப் போதித்தார்.
- 8) அர்ச்சாவதார எம்பெருமான்களுக்கும் இவர் ஆற்றிய தொண்டு அளப்பரியது. ஸ்ரீரங்கம் முதலான திருக்கோயில்களையும் நிர்வாஹம் மற்றும் உதஸவாதி நடைமுறைகளையும் செப்பனிட்டு அவை செவ்வனே நடைபெற வழிவகுத்தார்.
- 9) பாலைவனத்தில் நடப்பவனுக்கு நீரும் நிழலும் கிடைத்தாற் போல் அடிசடும் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபட்டு மோக்டிம் அடைவதற்கு அந்தணர் அந்தியர் முதலான பேதமின்றி அனைவருக்கும் வழிகாட்டியது இவர் செய்த இணையற்ற செயலாகும்! எனவேதான் ஜகதாசாரியன் என்று அவதரித்த ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரும் இன்றும் இவர் போற்றப்படுகிறார்!
- 10) அனைத்துக்கும் மேலாக ஆசார்ய லக்ஷணம் என்று அருமறைகளும் ஆன்றோர்களும் காட்டிய அனைத்து குணங்களும் பொருந்தி வாழ்ந்ததால் தம் காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களுக்கு மட்டுமின்றி வரும் காலத்தில் வாழ்வோருக்கும் தன் அரிய உபதேசங்களால் அறிவு புகட்டினார்!

தாம் அருளிச்செய்த கத்யத்ரயத்தில் திருவரங்க திவ்ய தம்பதிகளிடம், "எல்லா இடங்களிலும் எல்லா காலத்திலும் எல்லாவிதமான ஏற்ற உகந்ததான உன்னை உகப்பிக்கும் அனைத்து கைங்கர்யங்களையும் அடியேன் செய்யுமாறு தாங்கள் இருவரும் பணித்தருள வேண்டும்" என்று ப்ரார்த்தித்தார்.

இவ்விதம் இளைய பெருமாளாக அவதரித்த காலத்தில் மட்டுமின்றி ஸ்ரீ ராமாநுஜராக அவதரித்த காலத்திலும் அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி என்ற இவருடைய மனோரதம் நிறைவேறியது திவ்ய தம்பதிகளின் திருவருளாலேயே! இதை நன்றியுடன் நினைத்திருப்போம்! நெஞ்சே சொல்லுவோம் அவன் நாமங்களே!

ஸ்வாமி ராமாநுஜர், ஸ்வாமி தேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

10-05-2024

ராமாநுஜ அவதாரங்கள்

(ஸ்ரீ உ.வே. அழகர்கோலில் மாடபூசி உஷ:பாக்கம் விஜயராகவாச்சாரியார்)

वेङ्कटेशावतारोऽयं तद्घण्टांशोऽथवाभवेत् | यतीन्द्रांशोऽथवेत्येवं वितर्क्यायास्तु मङ्गलम् ॥

என்று குமாரவரதாச்சாரியார் தேசிக மங்களத்தில் சாதித்தார். ஸ்வாமி தேசிகனை சாக்ஷாத் வேங்கடவனின் அவதாரமென்றும், வேங்கடவனின் மணியின் அவதாரமென்றும், ஸ்ரீமத் பாஷ்யகாரரின் அவதாரமென்றும் எண்ணுவர் என்பது இதன் பொருளாகும். ஸ்வாமி தேசிகன் பல இடங்களில் தன்னை வேங்கடேசன் என்ற திருநாமத்தாலே குறிப்பிட்டுக்கொள்வதால் வேங்கடவனின் அவதாரம் என்று தன்னைக் காட்டியுள்ளார் ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில்.

उत्प्रेक्ष्यते बुधजनैः उपपत्तिभूमा घण्टाहरेः समजनिष्टयदात्मनेति

என்கிற வரிகளாலே தான் வேங்கடவனின் மணியின் அவதாரம் என்பதையும் காட்டியுள்ளார். தன்னை ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் அவதாரமாக தேசிகன் காட்டியுள்ளதை இந்த கட்டுரையில் காண்போம்.

ஸ்வாமி தேசிகன் சாதித்த யதிராஜ ஸப்ததியில்
शमितोदय शङ्करादि गर्वः स्वबलादुद्धृत यादवप्रकाशः |
अवरोपितवान् श्रुतेरपार्थान् ननु रामावरजः स एष भूयः ॥
என்று ஒரு ஸ்லோகம்,

இந்த ஸ்லோகத்தில் க்ருஷ்ணனே மறுபடியும் ராமாநுஜராக அவதரித்தான் என்று சொல்லப்படுகிறது. முதல் மூன்று அடிகள் க்ருஷ்ணனுக்கும், இராமாநுஜனுக்கும் பொருந்தும்.

शमितोदय शङ्करादि गर्वः स्वबलात : पाणाकर युत्तத்தில் பரமசிவன் முதலியோரின் கர்வத்தை ஆரம்பத்திலேயே தன்னுடைய படையினாலேயே அடக்கி வைத்தவன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

स्वबलादुद्धृत यादवप्रकाशः --தன்னுடைய சக்தியினாலேயே யாதவர்களை உயர்த்தியவன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

अवरोपितवान् श्रुतेरपार्थान् :-பாண்டவர்களுக்கு எதிரானவர்களின் பெயர்களை கூட நம் காதில் எட்டாதவாறு அவர்களை அழித்தான்

ராமாவரஜ:- பலராமனுக்கு அனுஜனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

இந்த மூன்று அடைமொழிகளும் பாஷ்யகாரரான இராமாநுஜரின் விஷயத்தில் கீழ்க்கண்டவாறு பொருந்தும்.

शमितोदय शङ्करादि गर्वः ---சங்கரன், பாஸ்கரன், யாதவப்ரகாசர் முதலியோரின் மதங்களைக் கண்டித்து அவர்களின் கர்வத்தை முளையிலேயே களைந்தார் இராமாநுஜர்.

स्वबलादुद्धृत यादवप्रकाशः ----தன் புத்தி பலத்தினாலேயே யாதவப்ரகாசரை கடைத்தேறச் செய்தார். மேலும் யாதவனான கண்ணனின் கீதையின் முறையான பொருளை விளங்கச் செய்ய கீதாபாஷ்யம் அருளினவர்.

अवरोपितवान् श्रुतेरपार्थान् --- உபநிஷத்துகளுக்கு மற்றவர்கள் செய்த தவறான உரைகளைக் களைந்து சரியான பொருளை நமக்குத் தந்தவர் இராமாநுஜர்.

இப்படி இம்மூன்று விசேஷணங்களும் இவ்விருவருக்கும் பொருந்துகிறபடியால் பலராமனின் தம்பியான இராமாநுஜனே இராமாநுஜ யதியாக அவதரித்தான் என ஸ்வாமி தேசிகன் சாதிக்கிறார்.

இந்த மூன்று அடைமொழிகளும் ஸ்வாமி தேசிகனுக்கும் பொருந்தும்.

शमितोदय शङ्करादि गर्वः ----சங்கரர் முதலியோரின் கர்வத்தை அழித்தவர் ஸ்வாமி தேசிகன். பரமதபங்கம், சததூஷணி முதலிய கர்ந்தங்களினால் இதை அறியலாம்.

स्वबलादुद्धृत यादवप्रकाशः ----- யாதவன் கண்ணன்; அஜ்ஞானத்தை இருள் என்று சொல்வது போல் ஞானம் ஒளி எனப்படும்; யாதவனுடைய ஞானம் ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை. அதற்கு உரையான கீதாபாஷ்யத்திற்கு தாத்தப்ரய சந்த்ரிகை என்கிற தம்முடைய உரையினாலே ஏனைய மதத்தினால் தவறாகக் கூறப்பட்ட அர்த்தங்களைக் களைந்து உண்மைப் பொருளை உணர்த்தியவர் ஸ்வாமி தேசிகன்.

अवरोपितवान् श्रुतेरपार्थान् --- ஈஸாவாஸ்ய உபநிஷத்திற்கு உரை எழுதியும், மற்றும் பல உபநிஷத் வாக்கியங்களுக்கு ஆங்காங்கே சரியான பொருளைச் சொல்லியும், மேலும் திராவிட வேதமான திவ்யபந்தத்தின் அங்கமான திருவாய்மொழிக்கு நிகமபரிமளம் என்ற உரை எழுதியும், வேதங்களுக்கு பிறர் கூறிய தவறான அர்த்தங்களை களைந்தவர் ஸ்வாமி தேசிகன்.

இப்படி இம்மூன்று விசேஷணங்களும் ஸ்வாமி தேசிகனுக்கும் பொருந்துவதால் நான்காவது பாதத்தில் உள்ள ஏஷ: என்ற பதத்தினால் ஸ்வாமி தேசிகன் தன்னையே குறித்துக் கொள்ளுவதாகக் கொண்டு யதியாகிய இராமாநுஜனே இவன் என்று குறிப்பிட்டுள்ளபடியால் இந்த ஸ்லோகத்தினால் ஸ்வாமி தேசிகன் பாஷ்யகாரரின் அவதாரம் என்று குறிப்பால் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. மேலும் இந்த

ஸ்லோகத்தில் ஸ்ரீமத் பாஷ்யகாரர் அருளிய அனைத்து நூல்களும் குறிப்பால் உணர்த்தப் பட்டுள்ளன.

முதல் பாதத்தினாலே சங்கரர் முதலியவரின் மதங்களை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் கண்டித்தபடியால் ஸ்ரீபாஷ்யமும், அதனாலேயே வேதாந்தஸாரம், வேதாந்த தீபம் என்னும் இரு நூல்களும் கூட குறிப்பால் உணர்த்தப்பட்டுகின்றன. இரண்டாவது அடியில் யாதவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் அறிவை (கூற்றை) மற்றவர்கள் தவறாக பொருள் கொள்ள அதை சரியான அர்த்தத்தில் சொன்னபடியால் ஸ்ரீமத் கீதாபாஷ்யமும் அதில் கர்மயோகத்தை செய்வதே நலம் என்று கூறியபடியால் நித்யக்ரந்தமும், இறுதியில் சரமஸ்லோகத்தினால் ப்ரபத்தியை கூறியபடியால் சரணாகதி கத்யமும். ஸ்ரீரங்க கத்யமும், ப்ரபத்தி செய்தவன் தினமும் மனதில் நிலைக்க வேண்டியதைக் கூறும் வைகுண்ட கத்யமும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன. மூன்றாவது பாதத்தில் வேதங்களுக்குப் பிறர் சொல்லும் தவறான அர்த்தங்களை கண்டித்து உரிய அர்த்தத்தைக் கூறும் வேதாந்த சங்கிரஹம் என்ற நூலும் உணர்த்தப்பட்டது.

ஸ்ரீமதே இராமானுஜாய நம:
ஸ்ரீமதே ஸ்ரீவராஹ மஹாதேசிகாய நம:

இராமானுச வைபவங்கள்

சித்திரங்களுடன், சிறுவியாஸ முயற்சி: க்ருஷ்ண குமார தாத தாஸன், பூனா (புண்ணியபுரி)

முன்னுரை: ஸ்ரீபெரும்புதூர் புண்ணிய தலத்தில், 1017ம் ஆண்டு பிங்கள வருடத்தில் ஆதூரி கேசவ சோமயாஜலு என்பவருக்கும் காந்திமதி அம்மையாருக்கும் சித்திரை மாதத்தில் ஆதிரை நக்ஷத்திரத்தில், ஆதிசேஷன் அம்சமாக, அவதாரம் செய்தவர், ஸ்ரீஇராமானுசர். ஸ்வாமி தேசிகன் கொண்டாடி மகிழும் பிரபந்தலாரப் பாசுரம் இதோ:

**தேசமெல்லாம் உகந்திடவே பெரும்புதூரில்
சித்திரையில் ஆதிரைநாள் வந்து தோன்றி
காசினிமேல் வாதியரை வென்று அரங்கர்
கதியாக வாழ்ந்தருளு மெதிராசா! முன்
பூசுரர்கோன் திருவரங்கத்து அமுதனார் உன்
பொன்னடிமேல் அந்தாதியாகப் போற்றிப்
பேசியநற்கலித் துறைநூற்றெட்டுப் பாட்டும்
பிழையறவே எனக்கருள்செய் பேணிநீயே!**

இந்தப் பாடலின் கருத்தாவது; தேசம் எல்லாம் உகந்திடும் வண்ணம் சித்திரை திருவாதிரையில், ஸ்ரீபெரும்புதூரில் அவதாரம் செய்தவர், காசினிமேல் வாதியரை வென்றவர், சம்பிரதாய தரிசனமாய்த் தாமே நின்று, அரங்கனே கதியாக வாழ்ந்தவர் அருள் வள்ளல் யதிராசன் என்று ஸ்வாமி தேசிகன் பாசுரத்தில் பாடுகின்றார். திருவரங்கத்து அமுதனார், எதிராசன் திருவடிகளில் வீழ்ந்து அவரது பொன்னடிகள் மேல் அந்தாதி போற்றிப் புகழ்ந்து பேச வைத்ததும் எம்பெருமானார் கருணையே. இராமானுச நூற்றந்தாதி பாசுரங்கள் ஆழ்வார்களை தமது நெஞ்சினில் எவ்விதம் ஆராதித்தார் என்பதனை வெளிக் காட்டும். பூமன்னு மாது பொருந்திய மார்பன் புகழ் மலிந்த பாமன்னு மாறன் அடி பணிந்து உய்ந்தவன் என்பதில் தொடங்கி, அங்கயல் பாய் வயல் தென்னரங்கன் என்னும் ஈற்றுப் பாடல் வரையிலும் **இராமானுசா, இராமானுசா** என்று ப்ரபந்த காயத்ரியாகவே அமுதனார் வழங்கியுள்ளது இவருடைய சீர்மையை எடுத்துச் சொல்லும். இதனை நன்கு அறிந்ததனால், ஆழ்வார்கள் ஆறிருவரோடு, ஓரொருவர் என்றும், அவரது கருணையே அருளிச் செயலாக நூற்றந்தாதி என்றும் கொண்டாடுகின்றார், நம் தேசிகன். ஒருவர் என்பதால் அவருடைய தனித்தன்மையை குறிக்கின்றார். ஓரொருவர் என்று ஒப்பற்ற தனித் தன்மையால் விளங்கும் சிறந்த பெருமானார் என்ற தெளிவும் தருகின்ற பதத்தால் எம்பெருமானாரை அழைக்கின்றார், தேசிகன். யதிராசர் என அழைக்கப்பட்ட இம்முனி வேழத்திற்கென பிரத்யேகமாக செய்தருளிய யதிராஜ ஸப்ததி இவருடைய பெருமைகளை இப்புவலகத்திற்கு எடுத்துக் காட்டி விசிட்டாத்வை வைணவ நெறியை எம்பெருமானார் தரிசனமாகவே கொண்டு வாழ வைத்துள்ளது. இம்முனி வேழத்தின் அடியேன் படித்துத் தெரிந்து கொண்ட அவரது ஒருசில வாழ்க்கை சரிதர் வைபவங்களை அனுபவிப்பதே இக்கட்டுரை நோக்கமாகும். எவ்வளவோ இராமானுச வைபவங்கள் அவரது சரிதரத்தில் இருப்பினும், முக்கிய மூன்று சரிதரங்களை அடியேன் இங்கே பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகின்றேன். முதலில், இராமானுசரின் இராமாயண பக்தி என்பதாகவும், ஸ்ரீகோதை ஆண்டாள் திருமாலிருஞ்சோலை மலை சுந்தரத்தோளனுக்காக வேண்டிக் கொண்டபடிக்கு ஆயிரம் தடாவினில் வெண்ணெயுடன் அக்காரவடிசிலும் சமர்ப்பித்து ஸ்ரீஆண்டாள் அன்பையும், அருளையும் ஸ்ரீஇராமானுசர் பெற்றதையும், இறுதியில் பங்குனி உத்திரம் சேர்த்தி வைபவத்தில், தமது கதயத்ரயம் உரைநடைக் கவிதையை திவ்ய தம்பதிகளின் திருவடிகளில் சமர்ப்பித்து அனைத்து அடியவர்களுக்கும் வைகுந்த கதியை கொடையாக நமக்காக வழங்கிய வைபவங்களை சிறப்பாக்க எண்ணி, சிறு

கைங்கர்யம் மேற்கொள்கின்றேன். கைவண்ணமே கைங்கர்யம் என்பதால், அடியேன் வரைச் சித்திரத்துடன் சில வார்த்தைகளை சேர்த்து வழங்க அவரது திருவடிகளில் பணிந்து ஆசார்ய அருள் பலத்தையும், அனைவருடைய ஆசிகளையும் கோரியபடி வியாஸம் முயற்சிக்கின்றேன்.

1. ஸ்ரீஇராமானுசரின் இராமாயண பக்தி வெள்ளம்:

இராமானுச நூற்றந்தாதியில் திருவரங்கத்து அமுதனார் ஸ்ரீஇராமானுசர் தமது நெஞ்சில் கொண்டிருந்த இராமாயண பக்தி வெள்ளம் பற்றிக் கூறுகையில்,

படிகொண்ட கீர்த்தி இராமாயணம் என்னும் பக்திவெள்ளம்*

குடிகொண்ட கோயில் இராமானுசன் குணங்கூறும்,* அன்பர்-

கடிகொண்ட மாமலர்த்தாள் கலந்து உள்ளங் கனியும்நல்லோர்*

அடிகண்டு கொண்டு உகந்து* என்னையும் ஆளவர்க்கு ஆக்கினரே!

இதற்கு உரைதந்த பெரியோர்கள் கூற்றைக் காண்போம். இந்தப் பூமி முழுவதும் பரவியுள்ள புகழ் கொண்டது எது என்றால் இராமாயணம் ஆகும். இத்தகைய இராமாயணம் என்னும் கரை புரண்டு ஓடும் பக்தி ரஸத்தை, தானே ஒரு கோவில் போன்று அவதரித்து, தன்னுள் வைத்திருப்பவர் உடையவர் ஆவார். இராமாயண ரஸத்தைப் பருகிப் பருகி தமது நெஞ்சில் கோவிலை எழுப்பிய குணத்தை உடையவர் ஆதலால், அது எங்கே கிடைக்குமோ, எப்போதெல்லாம் கிடைக்குமோ, என்று அதற்காகவே காத்திருந்து, அத்தகைய இடம், காலம் என்பதை முன்பாகவே தெரிந்து சென்று, காத்திருந்து இராமாயண அனுபவத்தைப் பெற முயன்றதை அவரது சரித்திரம் வாயிலாக அறியலாம். ஸ்ரீஇராமானுசர் தமது மாதுலரான திருமலை நம்பிகளிடம் இராமாயண காலட்சேபம் பெற்றுக் கொள்வதற்காக திருவேங்கடவன் இருப்பிடமான திருமலைக்குச் சென்று அங்கிருந்தே இராமாயண இரகசியங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தார் என அறிகின்றோம். ஸ்ரீஇராமானுசர், அதற்காக வேளை வந்ததென்று திருவேங்கடவன் வசிக்கும் திருமலைக்கு எழுந்தருள்கின்றார். சீடர்களோடு இந்த தல யாத்திரை செய்யும்போது கீழ்த்திருப்பதியில் தங்கி இருந்தார். பல தலங்களுக்கு நடந்தே சென்று வந்திருந்ததால் அனைவருக்கும் கடுமையான பசி உண்டாயிற்று. அச்சமயம், திருமலையில் புஷ்பவன கைங்கர்யம் செய்து வந்த அனந்தாழ்வான் என்னும் சீடர் தாமும் நான்கு வைணவ அடியார்களுடன் ஸ்ரீஇராமானுசரிடம் வந்தார். தம் குருவின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினார். ராமானுஜரும் தன் சீடனை மார்புறத் தழுவிக்கொண்டார். பின்னர் அனைவர்க்கும் அறுசுவை உணவளித்தார் அனந்தாழ்வார். அனைவரும் உண்டு மகிழ்ந்ததும் அனந்தாழ்வார் குருவிடம், அவரது வருகையை எதிர்பார்த்து திருமலை நம்பி சுவாமிகள், மலை மீது ஆவலுடன் காத்திருக்கிறார். ஆகவே, அங்கே எழுந்தருள வேண்டும் என்று கூறினார். அதற்கு ஸ்ரீஇராமானுசரோ, இத்திருவேங்கடமலை, நித்திய சூரிகளும் தவ சிரேஷ்டர்களும் உலவும் மலை. இம்மலையில் நான் கால் வைத்து நடப்பது அபசாரமாகாதா? என்று கூறினார். அதற்கு அனந்தாழ்வார், தம்மை திருவரங்கத்தை விட்டு திருவேங்கடவன் புஷ்பவன திருப்பணி செய்யுமாறு அனுப்பி வைத்தவராயிற்றே! அடியேனே இம்மலையில் கால் வைத்து ஏறும்போது தாங்கள் வரக்கூடாதா? தங்களைப் போன்றவர்கள் வருவதால்தான் இத்தலத்தின் மகிமையை உணர்ந்து எண்ணற்ற பக்தர்கள் வருவார்கள்" என்று கூறியதைக் கேட்டபின், ஸ்ரீஇராமானுசர் மண்டியிட்டு தமது முழங்கால் கொண்டே படிகளில் வைத்து ஏறியதாகவும் கூறுவர். அவரே, சீடர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு, திருமலையின் வீதியிலே வரும்போது அவருடைய உறவினரும், குருவுமான திருமலை நம்பிகள் வரவேற்றார். ராமானுஜர் திருமலை நம்பியின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினார். பக்திப் பரவசத்துடன், அடியேனை வரவேற்கத் தாங்களே வர வேண்டுமா? வேறு யாராவது ஒரு சிறியவரை அனுப்பிவைத்தால் போதாதா? என்று ஸ்ரீஇராமானுசர் கேட்டார். அதற்கு நம்பியும் நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன். வீதியில் வந்து நான்கு திசைகளிலும் பார்த்தேன். அங்கு என்னைவிடச் சிறியவன் யாருமே இல்லை. அனைவரும் என்னைவிட உயர்ந்தவர்களாகவே இருந்தனர். அதனால்தான் நானே வந்தேன் என்று சொல்ல, ஸ்ரீஇராமானுசர் தேவரீரை

விட உயர்ந்தவர், வேங்கடவன் ஒருவரைத் தவிர வேறு யாருமில்லை என்று சொல்லி உள்ளம் உருகினார். அவ்விதமான, அன்பு, பணிவு, பொறுமை, சாந்தம், போன்ற பல குணப் பண்புகளை, முதலில் அவரிடம் கண்டதைத் தானும் கொள்ள எண்ணுகின்றார். அதற்குப் பிறகே, இராமாயணப் பாசுரங்களையும், அர்த்த விசேஷம், மற்றும் க்ரந்த ஸூக்திகளின் ரகசியங்களையும் கற்றுத் தெரிந்து கொண்டு உயர்ந்து விளங்கினார். திருமலைக்கு ஸ்ரீஇராமானுசர் சென்று திருமாலின் பெருமையை பறை சாற்றக் காரணம் ஆழ்வாரின் பாசுரங்கள் தான். மலையே பகவானின் திருவுடம்பு என்று ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களை அறிந்ததாலேயே அந்தத் திருமேனியில் தமது கால்படுவது அபசாரம் என்று விசனப் பட்டார் யதிராசர்.

பச்சை மாமலைபோல் மேனி* பவளவாய் கமலச் செங்கண்*

**அச்சுதா! அமரர் ஏறே!* ஆயர் தம் கொழுந்தே! என்னும்,*
இச்சுவை தவிர யான்போய்* இந்திர லோகம் ஆளும்,*
அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்* அரங்கமா நகர் உளானே!
என்பது தொண்டரடிப் பொடி ஆழ்வார் கூற்று. மேலும்,
விட்டிலங்கு செஞ்சோதித் தாமரை பாதம் கைகள் கண்கள்,
விட்டிலங்கு கருஞ்சுடர் மலையே திருவுடம்பு,
விட்டிலங்கு மதியம் சீர் சங்கு சக்கரம் பரிதி,
விட்டிலங்கு முடி யம்மான் மதுகுதனன் தனக்கே!**

என்பதால் திருமலையே திருமாலின் திருவுடம்பு என்றான பிறகு ஸ்ரீஇராமானுசர் கால் கொண்டு திருமலை ஏறத் தயக்கம் காட்டியது சரிதானே? அவர் பெற்றது இராமாயண அமுத வெள்ளமாக கேட்டுப் பருகிட பதினெட்டு முறையாக, திருமலை நம்பிகளிடம் விசேஷ ஞானம் பயில வாய்ப்பாகக் கருதி இருந்தார். அந்தக் காரணத்தாலேயே, அவரை ஆசார்யராகவும் கைக்கொள்ள வரதனிடம் பின்னாளில் பிரார்த்தித்தார் என்பதுவும் அவரது வரலாறு. ஆக, இவற்றால், நமக்குப் புலப்படும் செய்தி ஒன்று, ஸ்ரீராமாயணம் என்ற பக்தி வெள்ளம் ஸ்ரீஇராமானுசர் திருவுள்ளத்தில் கோயிலாக குடிகொண்டு இருக்கிறது. இது மட்டுமின்றி, தினமும் தவறாமல் அவர், ஸ்ரீ ராமாயணத்தைப் படிக்கச் சொல்லிக் கேட்டுப் பூரிப்படைந்துள்ளார் என்பதே

2. ஸ்ரீஇராமானுசர் நிறைவேற்றிய ஸ்ரீஆண்டாள் நேர்த்தி:

கோதை நாச்சியாரான ஸ்ரீஆண்டாள், தமது திருமொழியான தையொரு திங்கள் பாசுரத் தொகுப்பில் வருகின்ற கண்ணனைப் பற்றிய வரிகளில், மனதில் கொண்ட காதலை, ஆவலை, அன்பை எல்லாம் வெளிப்படுத்தி வருகின்றாள். தாம் விரும்பும் கண்ணனை அடைவது ஒன்றே வாழ்வின் உயர்வாக எண்ணி, திருமாலிருஞ்சோலை சுந்தரத்தோளனை பலவாறாக போற்றிப் பாடி கண்ணன் பெருமைகளை கூறுகின்றாள். அப்போது, தனது விரதத்தின் ஒரு பகுதியாக, மாலிருஞ்சோலை மணாளனுக்கு விரதமாகவும், பக்திக்கும், அவன் தனக்குக் கிடைக்கும் அருள் பாத்திரத்திற்கு ஈடாக, வாயினார் நேர்ந்து கொள்ளும்படி சங்கல்பிக்கின்றாள். எப்படி தெரியுமா..?

**நாறு நறும் பொழில்* மாலிருஞ்சோலை நம்பிக்கு* நான்-
நூறு தடாவில் வெண்ணெய்* வாய்நேர்ந்து பராவி வைத்தேன்***

நூறு தடா நிறைந்த* அக்கார அடிசில் சொன்னேன்*

ஏறு திருவுடையான்* இன்று வந்து இவை கொள்ளுங் கொலோ!*

திருமாலிருஞ்சோலையிலே எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பிரானுக்கு அடியேன் நூறுதடா நிறைந்த வெண்ணெயும் நூறுதடா நிறைந்த அக்காரவடிசிலும் வாசிகவுள்ளம் கொண்டபடிக்கு அவனருள் தாம் பற்றிட வைப்பனோ என்று அவனிடம் கேட்கின்றாள். பாவை நோன்பு இருந்த ஆண்டாள், தனக்கும் ரங்கநாதருக்கும் திருமணம் செய்துவைத்தால், அக்காரவடிசிலும் வெண்ணெயும் நைவேத்தியம் செய்து படைப்பதாக கள்ளழகர் பெருமாளிடம் வேண்டிக்கொள்கிறாள். ஸ்ரீரங்கத்தில் ஆண்டாள் ஸ்ரீரங்கநாதருடன் ஐக்கியமான பிறகு, கள்ளழகருக்கு அக்காரவடிசிலும் வெண்ணெயும் சமர்ப்பிக்கமுடியாமல் போனது. பின்னாளில் அவதரித்தாலும், இதனை நன்கு அறிந்து கொண்ட ஸ்ரீஇராமானுசர், ஸ்ரீஆண்டாள் திருவுள்ளம் பற்றிய நேர்த்திதானத்தை தாமே பூர்த்தி செய்துவிட எண்ணுகின்றார். ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டி மனசுப் படியே தாமே அவர் சார்பில் திருமாலிருஞ்சோலை கள்ளழகராம் சுந்தரத் தோளனுக்கு நூறு தடாவில் வெண்ணெய்யும், நூறு தடாவில், அக்காரவடிசிலும்.சமர்ப்பித்து ஸ்ரீஆண்டாள் உள்ளமும் ஸ்ரீகண்ணபிரான் உள்ளமும் உகக்கும் படிக்கு நேர்த்திக் கடனை பூர்த்தாதியாகும் படி செய்து வைத்தார். ஸ்ரீகண்ணபிரானிடமும் வேண்டிக் கொண்டு, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் நிலை கொண்ட பிராட்டியிடம் இச்செய்தி தெரிவிக்க ஸ்ரீஆண்டாள் சன்னதி நுழைகின்றார். அப்போது ஸ்ரீசன்னதியே

அதிரும்படியாகப் பேரொலி, 'எம் அண்ணனே..' என எழுந்தது. ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டியான கோதை நாச்சியார், வயது வித்தியாசம் பாராமல், எம்பெருமானார் செய்த தமது நேர்த்தியை தங்கையின் எண்ணமாக ஏற்று தமையன் போல் இருந்து பூர்த்தி செய்ததால், அன்புப் பீறிட்டு,

'எம் அண்ணாவோ' என்று கடாசூழித்தருளியது ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் கண்ட ஸ்ரீஇராமானுசர் வைபவமாகும். ஸ்ரீஇராமானுசர் திருப்பாவை ஜீயர் என்றே சொல்லாலும், செயலாலும், மனதாலும் தமது வாழ்க்கையில் நெறிகளாக கூட்டி வாழ்ந்தவர் என்பதை அறிகின்றோம். இவருக்கு கோவில் அண்ணன் என்ற பெயர் வருவதற்கு காரணமும் இந்த ஒரு வைபவம் ஆகும். அத்தோடு, ஸ்ரீஆண்டாள் வாழித் திருநாள் பாட்டு இவ்விதமாக, இன்று வரையிலும் பிராட்டி ஸன்னதியில், ஆடிப் பூரத்தில் ஒதப் படுகின்றதை பார்க்கின்றோம். இதன் வரிகளில் பெரும்புதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானாள் என்பதால், ஸ்ரீஇராமானுசர் ஸ்ரீகோதை நாச்சியாருக்குத் தமையனாராகவே ஏற்றுக் கொண்டதும் அவருக்குப் பெருமையே தருவதாகும்.

திருவாடிப் பூரத்து சுகத்துதித்தாள் வாழியே!

திருப்பாவை முப்பதும் செப்பினாள் வாழியே!

பெரியாழ்வார் பெற்றெடுத்த பெண்பிள்ளை வாழியே!

பெரும்புதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானாள் வாழியே!

ஒருநாற்று நாற்பத்து மூன்றுரைத்தாள் வாழியே!

உயர் அரங்கர்க்கே கண்ணி யுகந்தளித்தாள் வாழியே!

மருவாருந் திருமல்லி வளநாடி வாழியே!

வண்புதுவை நகர்க்கோதை மவர்ப்பதங்கள் வாழியே!

3. சேர்த்தியில் ஸ்ரீஇராமானுசர் சரணாகதி

பங்குனி விழாவில் முக்கிய அங்கம். உத்திரம் நகரத்தரம் கூடிய சுப தினம். அன்றைய தினத்தில், ஏக சிம்மாசனத்தில் தாயார், ரங்க மன்னாரோடு திருமணம் கொண்டு அன்றைய முழு தினம் முழுவதும் வந்து தொழும் அடியவர்களுக் கெல்லாம் இருவருமாக சேர்ந்தே அருட்பாலிப்பார்கள். இந்த நன்னாள் எம்பெருமானுடைய நெருக்கமாய்ப் பிராட்டியாரும் இருந்து தமது ஆஸ்ரிதர்களுக்கு எவ்வாறேனும் எம்பெருமானது திருவருளை வாங்கித் தர இரக்கத்தோடும், காருண்ய விழிகளோடும், கனிவான முகத்தோடும் மலர்ந்த இதழ்களோடும் வருபவர்கள் குறைதீர்த்து, வரமும் அளிப்பது பிராட்டியின் குணமே. ஆழ்வார்களும், ஆசார்ய பெரியோர்களும் இந்த தந்தை தாய் தத்துவங்கள் நன்கறிந்து கொண்டு, தந்தையோடு, தாயும் நமக்காகப் பரிந்து அருள் செய்வதை பிரபந்தங்களிலும், ஸ்ரீஸூக்திகளில் வெளிப்படுத்திக் காட்டியும் உள்ளனர். இதை நன்குணர்ந்தவர், விசிஷ்டாத்வைதம் நிலைபெற வழி கோல அவதரித்த அண்ணல் ஸ்ரீஇராமானுசர் தாயின், தந்தையின் கல்யாண குணாதிசயங்கள் அடுக்கிக் கொண்டே சென்று சரணடைந்து, தனது பிரார்த்தனை அவர்களது திருவுள்ளம் அறியச் செய்ததோடு அவர்களும் அனுக்ரகித்தார்கள் அனைவரும் அறிவோம். அதற்காக, அவர் தேர்ந்தெடுத்த உத்தமமான நாள் எது தெரியுமா? இந்தப் பங்குனி உத்திரமே. பிராட்டியும், பெருமானும் பிரியமுடன் பிரியா திருக்கும் பெரிய நாள் இந்த ஒரே நாள். இதை விட வேறெந்த நாளில் அடியவர்கள் அவரவர் குறைகளை, குற்றங்களை மன்னித்தருள மன்றாடி அதில் வெற்றியும் பெறுவது சாத்தியமாகும்? இதை அறிந்ததாலேயே, பகவத் இராமானுசர், வேதத்தின் சாரம் எனக் கருதும் கத்யத்ரயம் என்னும் மூன்று (சரணாகதி கத்யம், ஸ்ரீரங்க கத்யம், மற்றும் ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம்) உரைநடை செய்யுட்களை திருவரங்கத்து பெருமாளை, பிராட்டியோடு சேவித்து தானும் சரண புகுந்து அவர்களது அருள் பெற்றார். இவற்றுள் முதலில் மொழிந்தது. **சரணாகதி கத்யம்** என்பதாகும். இந்த கத்யத்தில் பெருமாளிடம் வைக்க வேண்டிய தமது சரணாகதி அல்லது பிரபத்தி என்ற சரண்புகுதலைப் பற்றிப் பேசுகின்றார்.

இரண்டாவதாக வருவது, **ஸ்ரீரங்க கத்யம்** என்பதாகும். இந்த கத்யத்தில், ஸ்ரீரங்கநாதப் பெருமானை மனமுருக வேண்டிக் கொள்கின்றார். அவரது எழிலையும், பெருமைகளையும் புகழ்ந்து பாடியபடி, தன்னை அவரது திருவடிகளுக்கே திருப்பணிகளை செய்து அதை

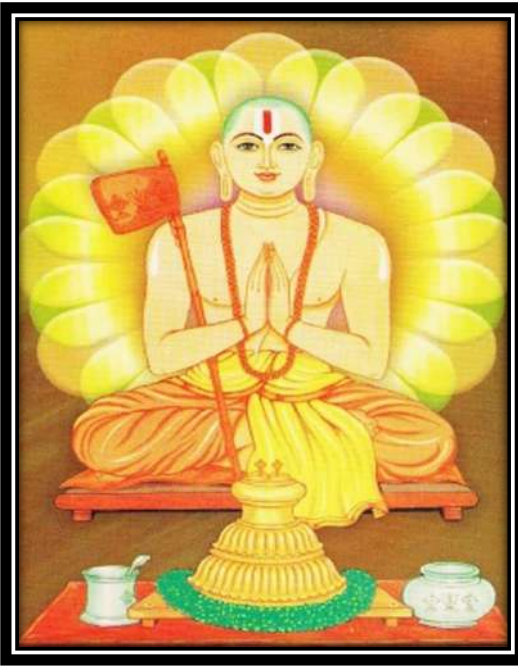
அரங்கனும் ஏற்று மகிழும் படிக்கு, ஒரு அடியனாக அதாவது தாசனாக்கிக் கொள்ளும்படி பிரார்த்திக்கின்றார். இறுதியாக, தாம் எடுத்துக் கொண்ட உரைநடையில், வைகுந்த நாதனைப் பற்றியதாகும். **வைகுண்ட கத்யம்** என இதற்கு பெயரிட்டு, அரங்கனின் திருவடிகளில் சமர்ப்பணம் செய்கின்றார். இதிலே, ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் இருப்பிடமான வைகுண்டத்தையும், அங்கே பெருமானைத் தாம் நேரில் பார்ப்பதுபோல் எல்லா விவரணங்களையும் தந்து விவரித்து பிராட்டியோடு சேர்த்து சேவிப்பதால் கிடைக்கின்ற அபரிமித அருளாசிகளையும், அதன் மூலம் கிடைக்கப் பெறும் நிரந்தரமான ஆனந்தத்தையும் தெரிவிக்கின்றார், அண்ணல் இராமானுசர். தனக்கு மட்டுமன்றி நமது சம்பிரதாயங்களைப் பின்பற்றி, சராணதி அனுஷ்டிக்க அரங்கனை நாடும் அத்துனை அடியவர்க்கும் எம்பெருமானுடைய வைகுந்தம் பெறுவது மண்ணவர் விதியே என்றபடிக்கு பெருமாள் ஒப்பமும் பெற்றுத் தந்துள்ளார். இதனால், அடியவர்களுக்கும் என்றுமே அனுசூலமே என்பதை செயல் மூலம் காட்டி அருளியதும் பங்குனி உத்திரத்தின் நன்னாளின் சிறப்பு வரலாறு. ஆக, இந்தத் திருநாள் நமது சம்பிரதாயத்துக்கே பகவத் இராமானுசர் வழங்கியுள்ள அரிய அருள் கொடை என்பது தெளிவாகும்.

முடிவுரை: ஸ்ரீஇராமானுசர் வாழ்க்கை வரலாறு மற்றும் ஆசார்ய பெருமான்கள் விளக்கித் தெளிவித்த சிதறல்கள் மூலமாக தெரிந்து, தெளிந்து கொண்ட விஷயங்களையும், உரையாசிரியர்கள் பலர் தந்தருளிய சரித்திர விவரணங்களையும் அறிந்து கொண்ட அடியேன், ஏதோ சிறிதளவில், கட்டுரையாகச் செய்ய ஒரு சிறு முயற்சியாக, எழுத்தோடு, எண்ணத்தையும் வரைச் சித்திரமாக்கி, எம்பெருமானார் திருவடிகளில், ஆசார்யன் பேரருளுக்காகவும் வேண்டி சமர்ப்பணம் செய்கின்றேன். கட்டுரையில் தோஷங்களை மன்னித்து, பொருள் மட்டும் ஏற்றருளப் பிரார்த்தனை. ஸ்ரீஇராமானுசர் திருவவதாரத் திருநாளை சிறப்பாக கொண்டாடி திருவரங்கன் தாள் பணிந்து மகிழ்வோம்..

சுபமஸ்து.

யதிராசா! யதிராசா!

s. சித்ரா, பெங்களூர்

காரேய் கருணையும் திக்குற்ற கீர்த்தியும் உடைய 'இராமாநுசன்' என்ற எதிராசனைப் பற்றி இயற்றப்பட்டுள்ள ஸ்தோத்திரங்கள் ஏராளம். இங்கு, மிகவும் பிரபலமான ஸ்லோகமான, வேதாந்த தேசிகரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட 'ஸ்ரீ யதிராஜ ஸப்ததி' யில் உள்ள சில அர்த்த விசேஷங்களைக் காண்போம்.

ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகன் அருளிச்செய்த அநேக ஸ்தோத்திரங்களில் 'யதிராஜ ஸப்ததி' ஸ்தோத்திரத்துக்கு தனிப் பெருமைகள் உண்டு. ஆழ்வார் அருளிச்செயலில் 'கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு' போலே, ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செயலில் இது ஆகும். பெருமாளுக்கு சமமாக ஆசார்யனைப் போற்றவேண்டும் என்ற வேதத்தின் வாக்கை இவை இரண்டும் உணர்த்தும்.

ஸ்ரீ நிகமாந்த தேசிகர், தமது ஆச்சார்ய பக்தியின் உச்சியை, 'ஸ்ரீ யதிராஜ சப்ததி'யில் பொருத்தமாகக் வெளிக்காட்டியுள்ளார். இது ஸ்வாமி தேசிகரின் 28 ஈடு இணையற்ற பக்தி படைப்புகளை உள்ளடக்கியது. ஸ்ரீ பகவத் ராமானுஜரே இங்கு யதிராஜா (துறவிகளின் அரசர்) என்று குறிப்பிடப்படுகிறார். ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், உடையவர், எம்பெருமானார், யதிபதி மற்றும் லட்சுமணமுனி என்பன அவரது வேறு சில பெயர்கள். ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத தத்துவத்தின் வடிவில், எல்லா முரண்பாடுகளுக்கும் எதிராக, நமது ஸ்ரீ சம்பிரதாயத்தை நிறுவி, நிலைநிறுத்திய ஸ்ரீ ராமானுஜரின் மகத்தான செயல்களுக்கு எந்த அளவு பாராட்டும் மிக அதிகமாக இருக்காது. எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் வழியும் முடிவும் ஸ்ரீமன் நாராயணனே என்று நமக்குக் காட்டி முக்திக்கான பாதையை ஏற்படுத்தியவர். ஸ்வாமி தேசிகர் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்ய த்ரய சாரத்தின் 'சிஷ்ய க்ருத்ய அதிகாரத்தில்' சுருக்கமாகச் சொல்லியிருப்பதைப் போல, ஒருவரால் இந்த உபகாரத்திற்கு ஒருபோதும் முழுமையாகத் திரும்பச் செலுத்த முடியாது, ஆனால் ஆச்சார்யரைப் புகழ்ந்து பாடுவதன் மூலம் மட்டுமே முயற்சி செய்ய முடியும். "பொங்கு புகழ் சாற்றி வளர்ப்பதும் சற்றல்லவோ முன்னம் பெற்றதற்கே" - அதிகார ஸங்க்ரஹம் (38).

யதிராஜ சப்ததி 74 சுலோகங்களைக் கொண்டுள்ளது (சப்ததி என்றால் எழுபது), ஒருவேளை நமது சம்பிரதாயம் செழிக்க நியமிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ ராமானுஜரின் சிம்ஹாசனாதிபதிகளின் எண்ணிக்கையைக் குறிக்கலாம். வசனங்களின் எண்ணிக்கையில், தயா சதகம் மற்றும் அச்யுத சதகத்திற்குப் பிறகு இந்த பாடல் மூன்றாவது இடத்தைப் பிடித்துள்ளது. தயா சதகத்தைப் போலவே, இந்த சிறந்த படைப்பிலும் பல மெட்ரிக் அளவுகளை ஆசிரியர் கையாண்டுள்ளார். இது 73வது ஸ்லோகத்தால் சான்றாக நமது ஆச்சார்யா அவர்களால் பெயரிடப்பட்ட மற்றொரு பாடல். ஸ்ரீ ராமானுஜரின் திரு அவதார நாளான ஒரு சித்திரை-திருவாதிரை நாளில், ஸ்வாமி தேசிகர் மகா துறவியின் நற்குணங்கள் மற்றும் (அவரது சிலையின்) அழகின் அனுபவத்தில் மூழ்கினார். அங்கிருந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் மிகவும் நெகிழ்ந்து, அனைவரும் பக்தி பரவசத்தை என்றென்றும்

ரசிக்க யதிராஜர் மீது ஒரு கீர்த்தனையை இயற்றும்படி ஸ்வாமியை வேண்டிக்கொண்டார்கள். அவர்களின் மகிழ்ச்சிக்கு, ஸ்ரீ தேசிகர் உடனடியாகக் கடமைப்பட்டு, இந்த தலைசிறந்த படைப்பைக் கொண்டு வந்தார், இது சந்ததியினருக்கான சரியான செய்முறையாகும். இந்த சம்பவம் 71வது ஸ்லோகத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. நமது ஆசார்ய பரம்பரையின் வணக்கத்திற்காக அர்ப்பணிக்கப்பட்ட முதல் 10 ஸ்லோகங்களுடன் ஸ்தோத்திரம் தொடங்குகிறது, அதற்கு ஸ்ரீமன் நாராயணன் பிரதான ஆசான் (பிரதம ஆச்சார்யன்) ஆவார். இறங்கு வரிசையில் உள்ள வரிசை பின்வருமாறு: இறைவன், அவரது துணைவியார், விஷ்வக்ஷேனர், சடகோப, நாதமுனிகள், உய்யக்கொண்டார், மணக்கால் நம்பி, ஆள வந்தார், பெரிய நம்பி மற்றும் ஸ்ரீ ராமானுஜர்...

இராமானுஜர், பெருமானின் பஞ்சாயுதங்களின் அம்ஸம் என்று கவிதார்கிக கேஸரி கூறுகிறார்.

ப்ரதயந் விமதேஷு தீக்ஷண பாவம்
ப்ரபு: அஸர்மத் பரிரகூஷணே யதீந்த்ர:
அப்ருதக் ப்ரதிபந்ந யந்மயத்வை:
வவ்ருதே பஞ்சபி ஆயுதை: முராரே (12)

எம்பெருமான் வைத்திருக்கும் ஐந்துதிரு வாயுதங்கள்
ஒன்றுசேர்ந்து உருவெடுத்து எதிராசர் ஆயினவோ?
வம்புகொண்டு மறைகளுக்கு முரண்வாதம் செய்தோரை
வென்றிகொண்ட எதிராசர் நமைக்காக்க வல்லவரே! (12)

பகவானின் ஐந்து ஆயுதங்களான சங்கு, சக்ககரம், கதை, வாள் மற்றும் வில் ஆகிய அனைத்தும் இராமானுஜராக வடிவம் கொண்டு இந்த உலகிற்கு வந்தன. வேதங்களை எதிர்க்கும் மதத்தினரிடம் தனது கொடிய தன்மையை காண்பித்து வாதம் செய்யும் இராமானுஜர், நம்மையும் காப்பாற்றுவதில் வல்லவர் ஆவார்.

வேதாந்த தேசிகர், இந்த க்ரந்தத்தில் சில சிலேடைகளை உபயோகித்துள்ளார். அவற்றை இங்கு அனுபவிப்போமாக.

இதில் 13ஆம் ஸ்லோகத்தில், கண்ணனுக்கும் எம்பெருமானாருக்கும் உள்ள ஒற்றுமைத் தெரிவிக்கப்படுகின்றது..

சமித உதய சங்கராதி கர்வ:
ஸ்வ பலாத் உத்த்ருத யாதவ ப்ரகாச:
அவரோபிதவாந் ச்ருதே: அபார்த்தாந்
நநு ராம அவரஜ: ஸ ஏஷ பூய: (13)

சங்கரராம் முதலோரின் செருக்கழித்து விளங்குவனாய்
தன்வலியால் யாதவரின் பிரகாசம் மீட்டவனாய்
தன்னுரையால் அபார்த்தங்கள் தகர்த்தவனாய் ராமனுக்குத்
தம்பியான கண்ணனே தான் திரும்பவுமே தோன்றினனோ? (13)

மூல ஸ்லோகம் கண்ணபிரானுக்கும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்கும் சிலேடையாக அமைந்துள்ளது. பாணாகர யத்தத்தில் சங்கரரான சிவனும், கோகுலத்தில் கன்றுகளை ஒளித்துச் சென்ற பிரமனும் கல் மழை பொழிந்த இந்திரனும் கண்ணனால் செருக்கொழிந்தனர். தன்னுடைய செவியில் கண்ணபிரான் சொன்ன நல்லுரையால் அர்ஜுனனின் எதிரிகள் ஒழிந்தனர். பலராமனுக்குத் தம்பி ஆதலால், கண்ணன் ராமானுஜன் என்னும் பெயர் கொண்டான். அபார்த்தங்கள்--அர்ஜுனனின் எதிரிகள்.

ஸ்ரீபாஷ்யகாரரோ, சங்கரர், பாஸ்கரர் முதலியவர்கள் கொள்கைகளைக் கண்டித்து அவர்கள் செருக்கை அடக்கினார். உபநிஷதங்களுக்குத் தவறான அர்த்தங்களைக்கூறிய யாதவப்ரகாசரைத் திருத்தி மீட்டார், ராமானுஜன் என்ற பெயரைக் கொண்டவர். அபார்த்தங்கள்--எதிரிகள்.

அடுத்த சிலேடையை அனுபவிப்போமா?

அந்பாய விஷ்ணுபத ஸம்ஸ்ரயம் பஜே
கலயா கய அபி கலயா அபி அநுஜ்ஜிதம்
அகளங்க யோகம் அஜடாசய உதிதம்
யதிராஜ சந்த்ரம் உபராக தூரகம். (17)

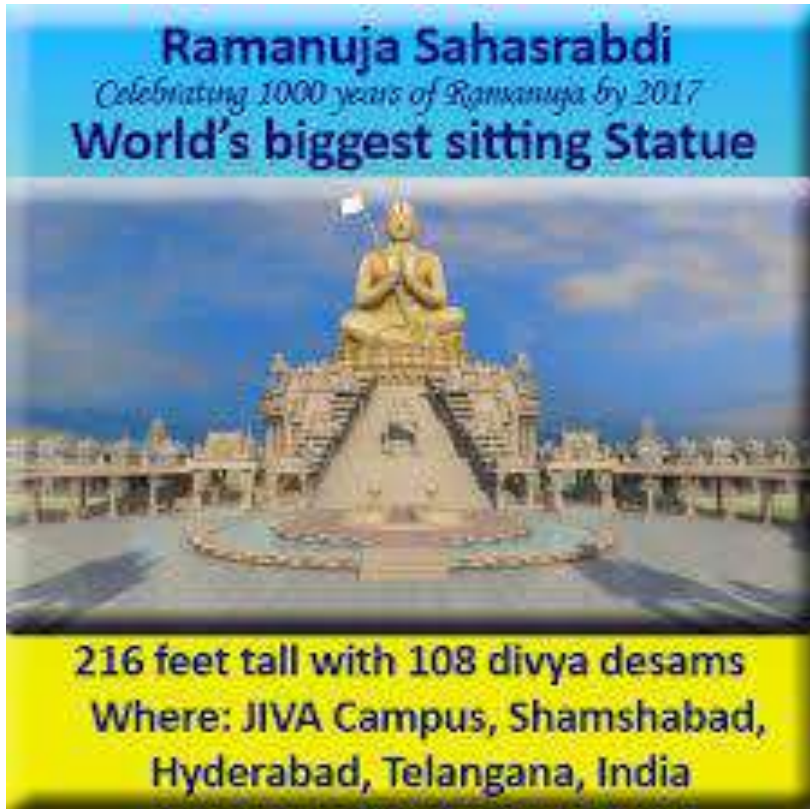
மறையாத வானரசின் மலரடியைச் சேர்ந்தவராய்
குறையாத கலைகளுக்குக் கொள்கலனாய் விளங்குவராய்
ஒரு சிறிதும் களங்கமிலார் ஆசைக்கும் எட்டாதார்
அறிஞர்குலத் தோன்றலாவார் எதியரச சந்திரனே! (17)

எம்பெருமானார் ஒரு சந்திரன் போல் திகழ்கின்றார். ஆனால், உலகில் நாம் காணும் சந்திரனிடமுள்ள குறைபாடுகள் அற்றவராய், தனிச்சிறப்புகளை உடையவராக எம்பெருமானார் விளங்குகிறார். ஒரு சமயத்தில் அழியக்கூடிய வானத்தை இடமாக உடையது சந்திரன். ஒருபோதும் அழிவில்லாத வானரசாகிய எம்பெருமானது திருவடிகளை ஆச்ரயமாக உடையவர் யதிராசர். சந்திரன் வளர்ந்து தேய்கின்ற கலைகளை உடையது. கல்வியென்னும் கலைகளில் குறைவில்லாதவர் எதிராசர்.

வடமொழியில் "ஜட" என்னும் சொல்லுக்கு ஜலம்(கடல்) என்றும், மூடன் என்றும் பொருள்கள். இந்தசொல்லை ஸ்ரீ ஸ்வாமி தேசிகர் மூல ஸ்லோகத்தில் பயன்படுத்தியுள்ளார். உபராக தூரகம் என்று மூலத்தில் உள்ளது. இதற்கு ஆசையிலலிருந்து விலகி இருப்பது என்றும் கிரஹணத்திற்கு உள்ளாவது என்றும் அர்த்தங்கள். இரு சிலேடைகளுக்கும் இது பொருந்தும்.

ஒரே பாடலில் இரண்டு பொருட்படும்படியாக அமைத்த சாமர்த்தியம் கவி சார்வபெளமரான தேசிகனையே சாரும்.

அவர் ஸ்ரீ ராமானுஜ ஸ்ரீஸூக்தி அனுபவத்திலேயே முழுகித் திளைத்து காலகூடிபம் சாதித்தே வாழ்ந்தவர். ராமானுஜதயாபாத்ரம் ஆனவர். ஸ்ரீ ராமானுஜரின் அபர- அவதாரமே அவர். ஆக, இந்த ஸ்தோத்ரம் மூலம் நாம் ஸ்ரீராமானுஜர் மற்றும் ஸ்ரீ தேசிகர் அனுக்ரஹத்தைப் பெறலாம்.

ஸ்ரீ இராமாநுஜர் விஜயம் செய்த தலங்கள்

இராமாநுஜர் விஜயம் செய்ததாகக் குருபரம்பரைகள்
குறிக்கும் தலங்கள்.

திருவரங்கம்
கும்பகோணம்
(குடந்தை)
திருவாலி திருநகரி
திருமாலிருஞ்சோலை
ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்
திருப்புல்லாணி
சேது
திருப்புளிங்குடி
ஆழ்வார் திருநகரி
(திருக்குருகூர்)
திருக்கோளூர்
திருக்குறுங்குடி
திருப்பதிசாரம்
(திருவண்பரிசாரம்)
திருவாட்டாறு
திருவனந்தபுரம்
வேறு மலையாளத்
திருப்பதிகள்
மேலைக் கடற்கரை
வழியாக வடநாடு
வட மதுரை
கோகுலம் (ஆய்ப்பாடி)
கோவர்த்தனகிரி
பிருந்தாவனம்
சாளக்கிராமம்

அயோத்தி
பிரயாகை
குருகேஷத்திரம்
ஹரித்வாரம்
காசி
கயை
கண்டம் என்ற கடிநகர்
நைமிசாரணியம்
பதரிகாசர்மம்
காஷ்மீரம்—ஸ்ரீநகர்
ஜகந்நாதம் (பூரி)
ஸ்ரீ கூர்மம்
ஸ்ரீகாகுளம்
வாரங்கல்
அஹோபிலம்
திருமலை (திருப்பதி)
திருவல்லிக்கேணி
திருநீர்மலை
மதுராந்தகம்
காஞ்சிபுரம்
திருவயிந்திரபுரம்
வீரநாராயணபுரம்
(காட்டுமன்றூர் கோவில்)
திருவரங்கம்
(ஸ்ரீரங்கம்)

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

குணக்குலம் ஒங்குமிராமானுசன்

(முனைவர் ஆ. வீரராகவாச்சார்யார், தஞ்சாவூர்)

முன் குறிப்பு: ஸ்வாமி தேசிகனின் மீது பாடப்பெற்ற பிள்ளையந்தாதியில் ஸ்ரீ குமார வரதாச்சாரியார் குணக்குலமாகிற இராமானுசரின் குணத்தைப் போற்றும் தூப்புற்பிள்ளை என வருணிக்கின்றார். எம்பெருமானாருடைய எண்ணற்ற குணங்களில் மிக முக்கியமானது கருணையாகும். காரேய் கருணை இராமானுசா என்று அமுதனார் புகழ்கிறார். ராமானுஜருடைய சிஷ்யர்களுக்கும் குணக்குலம் ஒங்குவதை ஆசார்யர்கள் சொல்லியுள்ளனர். அதைப் பற்றி இக்கட்டுரை.

பிள்ளையந்தாதியில் ஸ்ரீ குமார வரதாச்சாரியார் குணக்குலமாகிற இராமானுசரின் குணத்தைப் போற்றும் தூப்புற்பிள்ளை என வருணிக்கின்றார். குணக்குலம் என்பதற்கு “வணக்க-மொடுக்கம்” என்னும் பிள்ளையந்தாதிப் பாசுரத்தை திருவரங்கத்தமுதனாரின் “பொருந்தியதேசம்” என்ற பாசுரத்தோடு ஒப்புநோக்குதல் வேண்டும். குணம் என்றால் நற்குணம், தீயகுணம் என்று இருவகைத்தானது என அறியலாம். “பொருந்திய தேசம் பொறையும் தீறலும் புகழும் நல்ல திருந்திய ஞானமும் செல்வமும் சேரும் செறுகலியால் வருந்திய குணத்தை வன்மையினால் வந்தெடுத்தளித்த அருந்தவன்” எனப் புகழ்ப்படுகின்றார் நம் இராமானுசர். நற்குணம் என்பதற்கும் நல்ல திருந்தியஞானம் என்பதற்கும் நிறைய வேறுபாடு உண்டு. நல்ல திருந்திய ஞானத்திற்கு எதிர்ப்பதம் கலியால் வருந்திய ஞானம். கலியால் வருந்திய ஞானத்தை எடுத்துவிட்டு தேசு, பொறை, தீறல், புகழ், செல்வம் நல்ல திருந்திய ஞானம் ஆகியவை வந்து சேர வேண்டுமாகில் எங்கள் இராமானுசரை அடைய வேண்டும் என்பது திருவரங்கத்தமுதனாரின் நூற்றந்தாதி.

நல்ல திருந்திய ஞானம் வரவேண்டுமாகில் முதலில் தீய திருந்தா ஞானங்களின் அறிவு அவற்றை தள்ளுபடி செய்தலின் பொருட்டு மிகமிக முக்கியமாகிறது. தீய திருந்தா ஞானங்கள் எவையெவை எனக்கண்டுகொள்ள தூப்புல் பிள்ளையந்தாதியின் ‘வணக்கமொடுக்கம்’ எனத்தொடங்கும் 9-ம் பாசுரம் துணை நிற்கிறது.

அதில் இணக்கம் = துஷ்டஸஹவாசம், உறக்கம் = தூக்கம்; இழுக்கு = குற்றம்; அழுக்கு = தீயகுணம் ஆகியவை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் நின்றும் விடுதலைபெற்று வணக்கம் = பெரியோர்களிடத்தில் பணிவு ஒழுக்கம் = ஸதாசாரம், வழக்கம் = நல்ல பழக்கவழக்கம், ஒழுக்கம் = நன்னடத்தை, இரக்கம் = கருணை போன்றவை தூப்புற்பிள்ளையை அரணாக அடைபவருக்கு உண்டாகும்.

குருகூர் மாறனடிக்கீழ் வாழ்வையுகப்பவர்

குருகூர் மாறன் எனவழைக்கப்படுபவர் நம்மாழ்வார் ஆவார். “மாமலர் மன்னிய மங்கை மகிழ்ந்துறை மார்பினந்தாள் தூமலர் சூடிய தொல்லைருள் மாறன் துணையடிக்கீழ் வாழ்வையுகக்கும் இராமானுசமுனி வண்மைபோற்றும் சீர்மையன் எங்கள் தூப்புற்பிள்ளை” என்கிற பாசுரம் பொருள்கொள்ளுமாறு பவிஷ்யதாசார்யர் களைக் காட்டிக் கொடுக்கும் பாங்கினை நாம் விண்ணாற்றங்கரையிலுள்ள 108 திவ்ய தேசங்களுள் மூன்றாவதாகிய தஞ்சை மாமணிக்கோயிலில் கண்டு போற்றலாம். அங்கே நம்மாழ்வாரின் அலங்காராஸனத்தில் இராமானுசரும், இராமானுசரின் அலங்காராஸனத்தில் ஸ்வாமி தேசிகனும் காட்சி தருகின்றனர்.

அந்த திவ்யமங்கள விக்ரஹங்களைக் ளேவிக்கும்போது குருகூர்மாறன், அவரது இணையடிக்கீழ் இலங்கும் இராமானுசர், கலியால் வருந்திய ஞானத்தை வந்தெடுத்தளித்த அருந்தவந்தோன் அவர் தம் அடியிணைக்கீழ் குணக்குலவோங்கு இராமானுசன் தூப்புற்பிள்ளை ஆகியோரை ஒருங்கே தரிசித்த பெரும்பேற்றைப் பெறலாம்.

ஸ்ரீ உ.வே. முனைவர் ஆர். வீரராகவாசாரியார், சிறந்த திவ்ய ப்ரபந்த அதிகாரி; ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் உயர் பட்டங்கள் பெற்று, தஞ்சாவூர் ஸரஸ்வதி மஹால் லைப்ரரியில் பணியாற்றுகிறார்; ஸ்ரீமதாண்டவர் திருவடி; ஆராய்ச்சி பூர்வமாக பல தகவல்களுடன் கட்டுரைகள் எழுத வல்லவர்.

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீராமானுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா

(ஸ்ரீ உவே திருப்புக்குழி ஆராவமுததாதாசார்யார், திருவையாறு)

முன் குறிப்பு - “ஸ்ரீ ராமானுஜார்யதிவ்யாஜ்ஞா வர்த்தாம் அபிவர்த்ததாம்” என்று தினமும் நாம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஸ்ரீராமானுஜரது திவ்யமான கட்டளை மேன்மேலும் வளரட்டும் என்று பல்லாண்டு பாடுகிறோம்.

ஸ்ரீராமானுஜருடைய அந்த கட்டளை என்ன?

ஸ்ரீராமானுஜர் தமது இறுதிக் காலத்தில் தம் சிஷ்யர்களுக்கு அறிவுறுத்திய கட்டளைகள் அவை. ஐந்து கட்டளைகள் உள்ளன. நமக்கு மிகமிக முக்கியமானவை.

அன்று ஸ்ரீராமானுஜர் அருளிச் செய்த அந்த கட்டளைகளை அப்படியே முன்னோர் வழியில் கேட்டு ஸ்வாமி தேசிகள் பதிவு செய்துள்ளார். அது மட்டுமல்ல. ஸ்ரீராமானுஜர் சாதித்த அதே முறைப்படி அந்த கட்டளைகளை ஸ்வாமி பின்பற்றி அருளினார். அப்படியே நாமும் பின்பற்றும்படி நமக்கு வழி அமைத்துத் தந்தார்.

ஸ்வாமி தேசிகள் காட்டிய வழியில் இந்த கட்டளைகளை ஏற்றுக் கொண்டு ஸ்ரீதேசிகஸம்பிரதாய - ஆசார்யர்கள், எம்பெருமானார் திருவுள்ளம் உகக்க இதை பரப்புகின்றனர்.

அந்த கட்டளைகளைக் காட்டும் கட்டுரை இது.

ஆஜ்ஞை யாரிடவேண்டும்? நரபதி தம் குடிகளுக்கு இட வேண்டும். குடிகளும் தம் ராஜன் இட்ட ஆக்கையை ஏற்று நடக்கவேண்டும். இதுவே லௌகீகத்தில் நாம் காணுவது. கொடுங்கோலன் ஆகினும் அவனிட ஆணைகளை ஏற்று அவன் தரும் துயரங்களைத் தாங்குகின்ற குடிகளையன்றோ குலசேகரர் உவமை காட்டுகின்றார்.

மீன்றோக்கும் நீள்வயல்சூழ் விற்றுவக்கோட்டம்மா என்
பால்நோக்கா யாகிலுமுன் பற்றல்வால் பற்றில்வேன்
தான்நோக்கா தெத்துயரம் செய்திடினும் தார்வேந்தன்
கோல்நோக்கி வாழும் குடிபோன்றி ருந்தேனே

என்னும் பாசுரத்தில் தன் பால் கருணை கொள்ளாது காலம் தாழ்த்தும் பகவானுக்குக் குடிகள் பால் அன்பு கொள்ளாத ராஜாவை உதாஹரணமாகச் சொல்கின்றார். துர்புத்தியே உடைய ராஜா தீயவனானாலும் குடிகள் அவனிட ஆஜ்ஞையை ஏற்று நடப்பார்கள் என்றால் கருணையன்றி வேறு எதனையும் கருதாத காரேய் கருணை ராமானுஜாரியனின் கட்டளையை மீறுவாரும் உண்டோ?

ராமானுஜராகிய எம்பெருமானார் எதற்கு அதிபதி? ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்திற்கு அதிபதி. அவரே இதற்கு அரசனாகிய யதிராசர். அவருடைய கட்டளையை ஏற்றுப் போற்றவேண்டிய குடிகள் யார்? ஸ்ரீ வைணவ ஸம்பிரதாயத்திற்கு

ஆட்பட்ட அத்துணை சீவர்களும் ஸ்ரீராமானுசரின் தீவ்யாஜ்ஞையை ஏற்றுப் போற்ற வேண்டிய கடப்பாடுடைய வைகுந்தம் கீட்டும். ஆகவே வைஷ்ணவர்களாகிய குடிகள் எதிராசரின் கட்டளையை ஏற்றுப் போற்ற வேண்டும். அவர் கட்டளையாக இட்டு அருளியது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கைங்கர்யமே. அவ்வாறு நியமித்த கைங்கர்யங்கள் ஐந்து உண்டு. அவை -

1. ஸ்ரீபாஷ்யத்தை வாசித்து ப்ரவர்த்திப்பித்தல்

எம்பெருமானே பரம்பொருள். ஸ்ரீமந்நாராயணனே பிரபஞ்ச காரணன், அவனே முழுமுதற் கடவுள் என்பதை பாதராயணரின் பிரம்மசூத்திரங்களைக் கொண்டு நிறுவிய உரை ஸ்ரீ பாஷ்யம். இதனை அறிந்துகொண்டால் வைஷ்ணவ லட்சணம் மாறாமல் பகவானிடம் பிரேமையுடன் இருக்கலாம். ஸ்ரீவைகுந்தமும் கீட்டும். எனவே ஒவ்வொரு வைஷ்ணவனுக்கும் பகவானை அறிந்துகொள்ள உதவும் கரதீபமான ஸ்ரீபாஷ்யத்தை வாசித்துப் பிரவர்த்திக்க வேண்டியது இன்றியமையாதது ஆயிற்று.

2. அதற்கு யோக்யதையில்லையாகில் ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயலைக் கேட்டுப் ப்ரவர்த்திப்பித்தல்

ஸம்ஸ்க்ருதபரமான பாஷ்யத்தை அனுஸந்தித்தல் எல்லோர்க்கும் வாய்த்துவிடாது. ஜாதீ, வர்ணம், பாஷை காரணமாக பாஷ்யத்தைக் கற்றுக்கொள்ளத் தடைநேருமாகில் எவ்விதத் தடையுமில்லாத தீந்தமிழ்ப் பாசுரங்களை ஒதி பகவானின் ப்ரீதிக்குப் பாத்திரராகலாம்.

3. அதற்கும் யோக்யதையில்லையாகில் எம்பெருமான் உகந்து அருளின திவ்ய தேசங்களுக்கு அமுதுபடி, சாத்துப்படி, திருவிளக்கு, திருமாலை ஸமர்ப்பித்தல்

ஸ்ரீபாஷ்யம் ஆழ்வார் அருளிச்செயல் என இரண்டினையும் உணர்ந்து கொள்ள இயலாத அசக்தன் நிலையை என்னவென்பது? அத்தகைய அசக்தன் கடுமையான தத்துவங்களை உணர்ந்துகொள்ள மாட்டாதபோது திவ்யதேசங்களில் கைத்தொண்டு புரிந்து பகவானின் ப்ரீதியைப் பெறுதல் வேண்டும்.

4. அதற்கும் யோக்யதையில்லையாகில் த்வய மந்திரத்தை அர்த்தா நுஸந்தானத்தோடு ஆவ்ருத்தி பண்ணுதல்

நாலாயிரம் பாக்களையும் அனுஸந்திப்பதோ, அவற்றுள் சிலவற்றையேனும் அனுஸந்திப்பதோ கூட இயலாத சீவர்களைக் கடைத்தேற்றவே, திருமகள் கேட்க ஸ்ரீமந்நாராயணன் த்வயத்தை அருளிச்செய்தான். ஈரடிகளில் உபாயமும் பலனுமாய் அமைந்த மந்திரத்தைச் சிந்தித்தால் அதுவே மோக்ஷ ஸாதனமாகும்.

5. அதற்கும் யோக்யதையில்லையாகில் தன்னுடையவனென்று அபிமானித் திருப்பானொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனுடைய அபிமானத்திலே ஒதுங்கி வர்த்தித்தல்

மேற்சொன்ன எதனையும் செய்வதற்கு அசக்தனாகிய பாமரன் எங்ஙனம்

பகவானின் க்ருபா கடாஷுத்திற்குப் பாத்திரமாவான்?

ஆடிப்பாடி அரங்கவோ என்று அழைக்கும் தொண்டர் அடிப்பாடி
ஆட நாம் பெறில் காங்கை நீர்க் குடைந்தாடும் வேடகை என்னா வதே

என்று குலசேகராழ்வார் பாகவதர்களின் மேன்மையைப் பேசுவதை நாம் அவதானிக்க வேண்டும். உண்மையான ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்குத் தொண்டு செய்து அபிமானம் பெறுவதால் பாகவத நிஷ்டை ஆகி முக்திக்கு வழியாகின்றது.

ஒருவன் பரம பாகவதனாய் வாழ இராமானுஜரின் தீவ்யாஜ்ஞைகள் நமக்கு வழிகாட்டுகின்றன. ஒருவன் எந்த நிலையில் இருந்தாலும் பகவானுடைய கிருபையைப் பெற்றுவிட வேண்டும் என்ற உடையவரின் கருணையே கட்டளைகளாக நம்மை வழிநடத்துகின்றன. அவருடைய தீவ்யாஜ்ஞைகளைக் கேட்டு நடப்பவன் பகவானுக்கு ப்ரீதியானவனாக இருப்பான் என்பது தீண்ணம். இவ்வைந்தில் ஒன்றே போதுமானதாய் இருக்க ஐந்து ஆஜ்ஞைகளை உடையவர் தலைக்கட்டுவானேன்?

ஐனத்திரளில் எவரும் எம்பெருமானின் அருளைப் பெறுவதற்கு அசக்தராகி அயர்ந்து இருந்துவிடலாகாது . அவனருளாகிய அமுதவர்ஷத்தில் அனைவரும் நனையவேண்டும் என்னும் பெருங்கருணையன்றோ இவ்வாறு ஆஜ்ஞையிட்டருளியது.

உடையவர் சொல்லிய ஐந்தையும் சிரமேற்று நடந்து காட்டியவர் தூப்புல் வள்ளலாகிய ஸ்ரீ தேசிகன். ஸ்வாமி தேசிகன் ஸ்ரீ ஸாங்கல்ப ஸூர்யோதயமாகிய காவ்யம் படைக்கும் முன் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை பலமுறை காலசுஷ்பம் செய்துள்ளார். த்ரமிடோபநிஷத் என்று ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயலைக் கொண்டாடி நிகமபரிமளம், முநீவாஹன போகம், தாத்பர்ய ரத்னாவளி, த்ரமிடோபநிஷத் ஸாரம் ஆகியவற்றை அருளியதுடன் பிரபந்தஸாரம் என்னும் கிரந்தத்தால் தீவ்யப் பிரபந்தப் பாசுரத்தின் மேன்மையை நாம் அறியும்படி தலைக்கட்டியுள்ளார். ஸ்ரீரங்கம் கோயிலுக்கு அன்யமத்தாரால் ஹானி ஏற்பட்ட போது அதனை நீக்கி ஸ்ரீரங்கஸ்ரீ நிதியமாகிய எம்பெருமானின் தீவ்யகடாஷும் நிலைக்கச் செய்தார். தாம் பாடிய தேசிகப் பிரபந்தத்திலும் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திலும் த்வயத்தின் மேன்மையை எடுத்துரைக்கின்றார். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடம் மாறா அன்பு பூண்டு அவர்களுக்குத் தொண்டு புரிதலே தம்கடன் என்று ஜீவபரியந்தம் வாழ்ந்துகாட்டினார்.

வேங்கடேசாவதாரோயம் தத்கண்டாம்சோதவா பவேத் |

யதீந்த்ராம்சோதவேத்யேவம் விதர்க்யாயாஸ்து மங்களம்||

என்ற ஸ்லோகத்தில், ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீநிவாசனின் அவதாரமோ, அவனுடைய திருமணியின் அவதாரமோ யதிராஜரின் அவதாரமோ என்று ஊஹிக்கப்படுபவருக்கு மங்களம் என்று ஸ்ரீதேசிகனின் திருக்குமாரர் நயினாராசாரியார் அருள்கிறார். எனவே காஷாய வஸ்திரத்தில் எம்பெருமானாராக இருந்தருளியதை ச்வேதவஸ்திரத்தில் ஸ்ரீதேசிகர் அனுசரித்துக் காட்டினார். எம்பெருமான் அபிநவ தசாவதாரம் செய்து

ஆழ்வார்களாய் அவதரித்து பக்தி மார்க்கத்தை தானே செய்து வழிகாட்டுவதைப்போல எம்பெருமானாரே ஜீவர்களை உஜ்ஜீவிக்க தேசிகராய் அவதாரம் பண்ணி தாம் அருளிய ஆஃகையைப் பின்பற்றி வாழும் நெறியை வாழ்ந்துகாட்டினார் போலும்.

அடியவர்களாகிய நமக்கு நம்முடைய பூர்வாசாரியார்கள் இராமானுஜராகிய எதிராசரும் ஸ்ரீ தேசிகரும் முறையே அருளியும் செய்தும் காட்டிய நெறியில் நடப்பதே ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு என்று நியமித்த தீவ்யாஃகை. அதனைப் பற்றிப் பரமனடி போற்றுவோம்.

ச்ருத்யர்த்த தத்வ விஜ்ஞாத்ரே பக்திமார்க ப்ரதர்சினே |

ராமானுஜாய முனயே மங்களம் புவிசாச்வதம் ||

ஸ்ரீ மதே நிகமாந்தமஹா தேசிகாய நம:

ஸ்ரீ உவே திருப்புக்குழி ஆராவமுததாதாசார்யார் ஸ்ரீநாதமுனிகள் திருவம்சத்தைச் சேர்ந்த காஞ்சி தாதாசார்ய வம்சத்தவர். ஸ்ரீமதுபயவே. திருப்புக்குழி நரசிம்ஹதாதார்ய - மஹாதேசிகனின் திருக்குமாரர். ஸ்ரீபேரருளாளன் என்ற மாதப்பத்திரிகையை நடத்தி வருபவர். பலர் ஸம்ஸ்க்ருதம் படித்து முனைவர் பட்டம் பெற வகை செய்தவர். இவர் முகவரி - முனைவர் தி.ந. ஆராவமுதன், முதல்வர் (ஒய்வு) மற்றும் பல்கலைக் கழக மானியக்குழுவின் தகைசால் பேராசிரியர் அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு.

ஸ்ரீஹயக்ரீவ வித்யாபீடம் சார்பாக ஸம்பிரதாய கிரந்தங்களை வெளியிட்டு வருவதுடன் ஸ்ரீகாஞ்சி பேரருளாளன் பத்திரிகை வாயிலாக வைஷ்ணவத்தின் அரும் பெருமைகளை எல்லோர்க்கும் சேர்த்துவருகின்றார். தரமணி தேசிகன் சந்நிதி, தில்லைஸ்தானம், பெரும்புலியூர் பெருமாள் சந்நிதிகளில் ஸம்ப்ரோக்ஷண வைபவங்கள் சிறக்கச்செய்தவர். ஸம்ஸ்கிருதத்திற்குச் செய்துவரும் கைங்கரியத்திற்காக கீர்வாண வாணி பூஷணம், கீர்வாண ரக்ஷாமணி போன்ற பத்திற்கும் மேற்பட்ட விருதுகளைப் பெற்றுள்ளார்.

மங்களாசாஸநம்

ஸர்வதேஸதஸா காலேஷு - அவ்யாஹத பராக்ரமா |

ராமானுஜார்ய-திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம் ||

ராமானுஜார்ய-திவ்யாஜ்ஞா ப்ரதிவாஸரம் உஜ்ஜ்வலா |

திகந்தவ்யாபிநீ பூயாத் ஸாஹி லோகஹிதைஷிணீ ||

(ஸ்ரீராமானுஜரின் திவ்ய-நியமனமானது, எல்லா இடங்களிலும் எல்லா நிலைகளிலும், எல்லா காலங்களிலும் தடையற்ற வீறுகொண்டு மேன்மேலும் ஓங்கி வளரட்டும்!

ஸ்ரீராமானுஜரின் திவ்யநியமனமானது, தினந்தோறும் ஒளிர்வதாய் எல்லா பக்கங்களிலும் பரவியிருக்கட்டும், ஏனெனில், அது உலகுக்கு நன்மையே பயப்பது)

வாழியருளாளர் வாழியணி யத்திகிரி

வாழி எதிராசன் வாசகத்தோர் வாழி

சரணாகதி என்னும் சார்வுடன் மற்றொன்றை

அரணாகக் கொள்ளாதார் அன்பு.